

Slovo starosty

Poděkování

Vážení železnorudští spoluobčané, vážení návštěvníci Železnorudska,

čas vymezený pro práci zastupitelstva Města Železná Ruda je u konce. Při této příležitosti bych chtěl

poděkovat všem zastupitelům, kteří svými hlasy a činy podpořovali pozitivní věci, které posunulo železnorudské kupředu a kteří v zastupitelstvu rozhodovali tak, že pozitivně ovlivní život místních i návštěvníků.

Samozřejmě musím také poděkovat všem členům komisí a výborů, které zastupitelstvu v jeho práci pomáhali. Nechci zapomenout ani na zaměstnance městského úřadu, jejichž počet se v uplynulých letech snížil. I jim je potřeba poděkovat. V průběhu čtyř let se podařilo vypracovat

celou řadu projektů, které jsou připravené k realizaci, pokud příští zastupitelstvo bude také cítit potřebu železnorudského rozvoje.

Velkým přínosem pro život v našem městě je činnost spolků. Naši hasiči svou práci nejen pomáhali, ale také jsou velice aktivní v pořádání akcí podporující společenských život. Železnorudský smíšený sbor je vyhledávaným a známým nejen na železnorudsku. Společenské sdružení Hojsova Stráž svými aktivitami velice obohacuje kulturní život a kvalitou pozvaných interpretů dovede určitě i překvapit. Železnorudský klub svou šíří aktivit a obzvláště propojením s bavorskými sousedy trvale udržuje pozitivní atmosféru společenského dění. Kynologové, Svaz zdravotně postižených i Unie rodičů svou činností přispěly k činorodému a pospolitnému dění v našem městě.

Samostatnou kapitolou jsou sportovní kluby - činnosti podporující sport si obzvláště vážím. Nejen TJ Železná Ruda, ale také hlavně všechny kluby provozující zimní sporty v našich horských podmínkách trvale dělají dobré jméno železnorudsku. Úspěchy Martina Jakše a Aničky Kulíškové jsou velice cenné.

Poděkování patří také všem, co zviditelnili železnorudsko a současně zajišťují služby v našem městě, mám zde na mysli podnikatele a živnostníky. Bez jejich nabídky služeb by naše turistická oblast nefungovala. Děkuji redakci

Železnorudského zpravodaje. Ta z původně lokálního informačního plátku udělala kvalitní regionální noviny. Naše noviny pronikly i daleko mimo region našeho města a lidé je se zájmem čtli. V tomto krátkém výčtu poděkování jsem určitě zapomněl na všechny ty, které v uplynulých čtyřech letech pomohli, dobře poradili nebo jen fandili pozitivnímu dění - děkuji.

Na závěr mi jen zbývá vyjádřit zkušenost a přesvědčení, že i přes veškeré problémy a rozdílnosti názorů jsou zásadní problémy řešitelné. S poděkováním všem co pozitivně ovlivnili dění na železnorudsku a přáním všeho dobrého.

Michal Šneberger, starosta

Už je pět minut po dvanáctě

„Tak nám paní Müllerová kůrovec sežere Jezeru sílu,“ řekl by Švejk po procházce okolím Železné Rudy. Odjakživa byla Šumava spjata s člověkem, který se o ni staral, a ona mu na oplátku dávala obživu. Byli to kumaráci, kteří si vzájemně pomáhali. Ne náhodou mluvím v minulém čase, protože člověk nechal zcela neuváženě Šumavu napospas kůrovci.

Když jsem studoval v Praze zemědělské inženýrství, vozili nás do severních Čech, kde jsme viděli ekologickou katastrofu způsobenou elektrárnami z Polska a z tehdejší NDR. Viděli jsme lesy bez života. Bylo to skličující. Bohužel teď máme tento obraz na Šumavě. Ekologové říkají, že kůrovec tady byl odjakživa. Ano, ale lesníci si ho nepustili „k tělu“, protože chránili zelenou Šumavu. Experiment, který správa Národního parku Šumava v roce 2005 spustila, tedy nezasahovat, protože les si údajně pomůže sám, se vymknul kontrole. To je dnes už naprosto jasné. I správa Národního parku na jedné začala mluvit o kalamitě, přestože kalamita dlouho popírala. Starostové šumavských obcí a zkušení lesníci důrazně a hlasitě upozorňovali na obrovské nebezpečí, ale byl to boj s větrnými mlýny. Po jednáních se správou Národního parku a CHKO Šumava jsme měli dojem, že chráníme přírodu pro kůrovce, ne pro člověka.

Dnes je opravdu pět minut po dvanáctě a jakákoliv náprava šedivě a uschlé Šumavy bude nesmírně těžká a finančně náročná. Napadá mi věta, kterou pravil Švejk: „Jó, paní Müllerová jsou věci mezi nebem a zemí, kterým člověk nerozumí.“

Michal Šneberger, Železná Ruda

Tvář šumavských kopců se rychle mění

Volby do zastupitelstev obcí 15. 10. - 16. 10. 2010

Občanská demokratická strana

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Šneberger Michal Ing.		52	starosta města, živnostník	Špičák
2	Horník Tomáš Ing.		41	vedoucí hotelu	Železná Ruda
3	Najman Petr Ing.		40	lesní správce	Železná Ruda
4	Rošbal Radek		39	revírník	Železná Ruda
5	Drahorádová Věra		51	učitelka	Železná Ruda
6	Čapek Václav		45	živnostník	Železná Ruda
7	Steinerová Vladimíra		52	invalidní důchodce	Hojsova Stráž
8	Hanzlík Josef		27	živnostník	Železná Ruda
9	Vrbaš Michal		37	živnostník	Špičák
10	Karl Miroslav		34	živnostník	Špičák
11	Soukup Patrik		25	hasič	Železná Ruda
12	Makovec Miroslav		33	tesař, truhlář	Železná Ruda
13	Oberfalzer Ivan		47	živnostník	Železná Ruda

SNK za obvod Železnorudska

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Kříž Milan Ing.		40	projektant	Hojsova Stráž
2	Papež Karel		40	referent dopravy	Hojsova Stráž
3	Chalupský Jan		29	technik sport. zařízení	Hojsova Stráž
4	Šchalldt Michal Ing.		36	vedoucí prodeje	Hojsova Stráž
5	Chalupský Jaroslav		28	technik sport. zařízení	Hojsova Stráž
6	Šchalldt Jiří		37	číšník	Hojsova Stráž
7	Bartonič Vlastimil		62	soukromý podnikatel	Hojsova Stráž
8	Topková Kateřina		33	sarvka	Hojsova Stráž
9	Máca Václav		27	technik sport. zařízení	Hojsova Stráž
10	Fiala Václav		62	sam. hospodářský rolník	Hojsova Stráž
11	Fajková Božena		52	důchodce	Hojsova Stráž
12	Novotná Blanka		45	v domácnosti	Špičák
13	Cholava Ondřej		21	student	Hojsova Stráž

Věci veřejné

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Kvapil Jiří Mgr.		39	manager-zahr. obchod	Špičák
2	Greiner David		32	OSVČ	Špičák
3	Kofán Jan Ing.		46	zaměstnanec	Železná Ruda
4	Sekyra Aleš		31	těža dřeva	Železná Ruda
5	Hrach Pavel		29	podnikatel	Železná Ruda
6	Fridrichová Jana		32	na mateřské dovolené	Železná Ruda
7	Zoufalá Marcela		40	podnikatel	Železná Ruda
8	Novotný Luboš		45	tělesné postřehy	Špičák
9	Brož Richard		22	OSVČ	Železná Ruda
10	Hach Karel		34	dopravce	Železná Ruda
11	Rehulka Dalibor		37	provozovatel autoservisu	Železná Ruda
12	Lehky Jaroslav Mgr.		42	učitel	Železná Ruda
13	Grund Karel		37	podnikatel	Železná Ruda

TOP 09

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Kulich Miroslav		53	speciální pedagog	Železná Ruda
2	Chabr Václav		67	majitel pensionu	Železná Ruda
3	Najmanová M. Mgr.Bc.		34	knihovnice	Železná Ruda
4	Vondrynska Milan		50	OSVČ	Železná Ruda
5	Vilší Josef		54	poštovní doručovatel	Železná Ruda
6	Myšková Olga		45	referent st. sl.CHKO Šum.	Železná Ruda
7	Zelanka František		38	policista	Železná Ruda
8	Asková Markéta		41	prodávka	Železná Ruda
9	Häuslerová Irena		49	podnikatelka	Špičák
10	Safandová Andrea		34	zaměstnanec	Železná Ruda
11	Topol Václav		35	podnikatel	Železná Ruda
12	Ispar Radek		36	podnikatel	Železná Ruda
13	Chabr Jiří		54	pracovník v gastronomii	Železná Ruda

Česká strana sociálně demokratická

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Zluka Petr		38	podnikatel	Železná Ruda

2	Bechyně Věra	38	rodičovská dovolená	Železná Ruda
3	Pfeifer Michal	28	správce lyž. areálu	Železná Ruda
4	Škvára Jiří	27	prodáv.č. železářství	Alzbětín
5	Voršová Zlata	42	prodávka	Železná Ruda
6	Mach Václav	62	důchodce	Železná Ruda
7	Zeman Josef	55	důchodce	Železná Ruda
8	Sikvířan Milan	58	důchodce	Železná Ruda
9	Neumannová Renata	37	zaměstnanec	Železná Ruda
10	Navrátilová Vladimíra	48	živnostník	Železná Ruda
11	Vidláková Marie	47	pokladní	Železná Ruda
12	Lehečka Pavel	61	důchodce	Železná Ruda
13	Jarošová Jana	37	servírka	Železná Ruda

Volba pro město

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Fischer Jaroslav		57	ředitel hotelu	Železná Ruda
2	Nový Václav		61	stavební technik	Železná Ruda
3	Rösel Miloš		51	živnostník	Hojsova Stráž
4	Markel Karel		47	vedoucí hotelu	Železná Ruda
5	Hanzlík Josef		55	živnostník	Železná Ruda
6	Pospíšil Milan		55	vedoucí lanové dráhy	Železná Ruda
7	Karl Badřich		60	hoteller	Železná Ruda
8	Vychodil Jaroslav		49	elektrotechnik	Železná Ruda
9	Urban Jaromír		50	řidič	Špičák
10	Kříštof Petr		57	elektrotechnik	Železná Ruda
11	Motlik Pavel		49	sálkuchař	Železná Ruda
12	Falt Tomáš Ing.		47	lesní inženýr	Železná Ruda
13	Soukup Jiří		49	dělník	Železná Ruda

SNK Železnorudsko nezávislé

poř. číslo	kandidát	příjmení, jméno, tit.	věk	povolání	bydliště
1	Lučan Jaroslav		58	podnikatel	Železná Ruda
2	Kopkář Richard		40	podnikatel	Železná Ruda
3	Vybíral Ladislav		44	Horská služba	Špičák
4	Lučan Tomáš Mgr.		36	fyzioterapeut	Železná Ruda
5	Navrátilová Simona		40	učátní	Špičák
6	Kubová Zdeňka		63	důchodce	Železná Ruda
7	Vaje Václav		60	důchodce	Železná Ruda
8	Vondásek Michal		31	podnikatel	Železná Ruda
9	Pavlík Václav		52	kuchař - číšník	Železná Ruda
10	Svtil Pavel		45	číšník	Železná Ruda
11	Kohoutová Marie		56	poštovní doručovatelka	Hojsova Stráž
12	Vlach Jaroslav		64	důchodce	Železná Ruda
13	Pospíšil Petr		46	podnikatel	Špičák

Výstava Zachraňme Šumavu je k vidění v Bruselu

V minulém týdnu ukončila svoji pouť po české republice putovní výstava fotografií Zachraňme Šumavu posledním, více než dvouměsíčním zastavením v šumavské Kvildě. Výstava se setkala s velkým zájmem návštěvníků Kvildy, z nichž více jak 700 podpořilo svým podpisem i pečetí vyzývající českou vládu a parlament České republiky k řešení kůrovce kalamit na Šumavě. Petici do dnešního dne podepsalo přes 13 000 občanů České republiky. V prvním říjnovém týdnu výstava Svazu šumavských obcí poprvé přetáhla hranice České republiky. Docestovala do Bruselu, kde byla zabývána slavnostní vernisáží v Českém centru 4. října 2010. Výstava proběhla u příležitosti tradičního evropského týdne regionů a měst - Open Days. Jedná se o největší evropské setkání regionálních politiků, odborníků, zástupců bank a jednotlivých odvětví z neziskové a průmyslové sféry. Týdenní setkání Open Days jsou organizovány Výborem regionů spolu s Evropskou komisí a Evropským parlamentem.

Výstava Zachraňme Šumavu bude v Bruselu otevřena do konce října 2010.

František Nykles, Šumava

Kritická situace kolem Velkého Falkensteinu

Je to hora, kterou každý z nás denně vidí. Magická hora bavorský Šumavý (1315 m) ale začíná zejména na bavorské straně prorychlet. Občané obcí pod Falkensteinem se bouří. Čekají na změnu vedení NP Bavorský les.

Nejpozději 1.5.2011 nastoupí do vedení Národního parku Bavorský les nový ředitel. Termín jeho odchodu a celá filozofie Národního parku Bavorský les bude jasnější po projevu bavorského premiéra Horsta Seehofera k oslavě 40. výročí založení Národního parku Bavorský les, která proběhne 7.-9.10.2010. Situace v nové části Národního parku Bavorský les je obtížná. Ukazuje se, že ani po čtyřiceti letech není nalezen kompromis a jasná cesta pro národní park, jak se nám snaží namalovat některá česká média. 5.9.2010 proběhla akce k záchraně zeleného Falkensteinu s názvem „Horáké smrčiny na Falkensteinu nesmějí zemřít“. Zhruba sto zástupců obcí, Občanského hnutí na záchranu Bavorského lesa a bavorských politiků vystoupilo na novou obrovskou holinu mezi Velkým Falkensteinem a Laccabergem a protestovalo proti současné politice Národního parku Bavorský les. Zároveň zasadilo 500 sazenic smrku. Poté se v horské kapli na Velkém Falkensteinu konala posvícenská pouť spojená se slávkou svatého Františka z Assisi, patrona ochránce přírody a ekologů. Zástupci politické scény promluvili o katastrofálním vývoji lesa v této oblasti. Lesníci se vyslovili za záchranu horských smrčín, které začaly v oblasti Falkensteinu v minulém roce masivně usychat. Kritizovali rozhodnutí bývalého bavorského ministra životního prostředí Wernera Schnappaufa, ponechat ve vybraných lokalitách nepracované smrčkové polomy pro orkány Kyrrill. „Smrkový les v nové části Národního parku Bavorský les je dnes ohrožen v samé své podstatě,“ zdůraznil lesník a předseda hnutí Hubert Demmelbauer, který pod Falkensteinem žije. Demmelbauer sdělil, že osázení autochtonními sazenicemi smrku je nezbytné pro zdravý vývoj lesa.

Protestní akci podpořili bavorští politici. Například poslanec Spolkového sněmu Ernst Hinsken (CSU) zdůraznil, že pro zdejší obyvatele a návštěvníky je les kusem domova a že si nepřejí, aby nová část parku zakrátko dopadla jako část stará – se suchými trčícími stromy. I politici z jiných politických stran (CDU, FDP) se vyslovili pro zachování lesa v jeho tradiční podobě. Zástupce sdružení Horst Armann nakoupl další citlivý bod: základy vstupu pro turisty. „V respektování Národního parku Berchtesgaden žádné podobné základy vstupu nejsou,“ řekl. Stále se zvětvující holiny, které správa Národního parku Bavorský les na území nové části parku vytváří, jsou trnem v oku nejen bavorským obcím, ale i německému ekologickému sdružení Bund Naturschutz. Jeho představitel Hubert Weiger řekl, že porážení a odvoz kůrovce napadených stromů je pro park „velký problém“ a že nasazení harvesterů, nákladních souprav a dalších těžkých strojů na území národního parku je „nepředstavitelná věc“. Ekologové žádají okamžitě zastavení těžby, zákaz vjezdu těžkých lesních strojů na území parku a omezení boje proti kůrovci na 500 m široké nárazníkové pásmo. Bund Naturschutz žádá rychlé rozložení bezzáškových zón v bavorském parku. V této věci zaslal Bund Naturschutz protestní listu bavorskému ministrovi životního prostředí Markusi Söderovi. Protestní akce o Falkensteinu se zúčastnil lesník a autor publikace o Šumavě Petr Martan. Jeho projev přinášíme v plném znění.

Projev na Falkensteinu 5.9.2010

Vážení přátelé, dámy a pánové, Bavorsko a Česko si připomínají kulatá výročí: 40 let od vyhlášení Národního parku Bavorský les a za píl roku uplyne 20 let od vyhlášení NP Šumava. Náš slogan k tomu by mohl znít: „Dvacet let a dost“. Dost dalším nášli na lesích.

Lesy vaší hory Velký Falkenstein jsou ohroženy. Na tomto místě po staletí působilo odborné lesnictví. Lesníci zde se starovali o cti a lesnickým citům pracně vynášeli smysluplné hodnoty, které národní park zničil a jejich pověrou práci zneuctil. Je tomu podobné i u nás. Po celé děle státní hranice, mezi našimi státy, je napřirozený a nebezpečný pás suchých lesů.

U nás se zapomíná na to – že tam, kde je dnes divočina – tam dříve žili lidé. Šumava je územím, kde opakovaně přicházely vysídlovací etapy. Jednou byl odsun německých obyvatel v roce 1946. Druhý vpádnutí lesů v souvislosti s uzavřením státní hranice pomoci zářarů a poslední vysídlovací etapa začala existenci Národního parku Šumava a snem o divočině.

Suché stromy a holiny jsou hlavním problémem Šumavy

V Holandsku se jednalo o Šumavě

Dnes je patrné každému jasné, že tradiční cesty získávání turistů se změnilo. „Zimní turistika je boj,“ zdůraznil šéf holandské agentury Baltus Communications Marcel Baltus. Právě tato agentura uspořádala ve městě Zoetermeer u Haagu každoroční celodenní setkání turistických agentur a zimních turistických středisek se zástupci médií. Název této akce byl Wintersports Press Event. Jde každoroční událost, kterou organizuje agentura Baltus Communications z Haagu v zajímavém objektu zvaném Snow World. Snow World je velký členitý objekt na konci města, kde je pohořadé celoroční indoorové lyžování na technickém sněhu a s vlekem, zájezdy pro další sporty a restaurace. Stoly notivních účastníků navštěvují zástupci holandských médií a ptají se na možnosti zimních sportů v lyžařských destinacích a regionech. Železnorudsko se mohlo zúčastnit díky aktivitě agentury CzechTourism, jmenovitě Olgy Kalčíkové a Lucie Struik-Břehové. Zúčastnění byla i prezentace struktury holandské zimní turistiky. Jedno místo u stolu stálo 350 Euro, druhé místo 805 Euro. Tabule investice

Takový osudový řetězec je důsledkem bolestivých záznamů v „paměti Šumavy“ a dávých proklétí lidí, nucených odletět. Je zde – v zemi i v nábi – mnoho energie, která však vzkazy předků, kteří v zoufalství opouštěli svou půdu a svá hospodářství. Když později umírali, jistě věřili, že dílem jejich i předchůdců nebude opovrhováno a že dědici nebudou marnotratní. Proto citlivý člověk vnímající dědictví předků nemůže nechat chladně plynout běh dějin a osudu a připustit nové „právo na divočinu“. Hlasy našich předků nás zavazují k udržování rázu krajiny a lesů ve stavu nejméně takovém, v jakém nám ji ti odedlé předali.

Vážení pane Demmelbauere, vážení přátelé, děkuji jménem svým a JUDr. Tatiána z Občanského sdružení „Zachraňme Šumavu“ za příležitost zde vystoupit, zdá se mi toto setkání, voláme a prosíme: Jsme s Vámi v úsilí, aby na hoře Falkenstein nehořela ďábel, ale člověk s Božím požehnáním.

Petr Martan člen Občanského sdružení „Zachraňme Šumavu“ ředitel Komunity pro duchovní rozvoj, o.p.s. martan.kyryne@seznam.cz

V Holandsku se jednalo o Šumavě

Pokračování ze strany 3

vání). Přímou registrací bylo 48 zástupců médií. Účastníci byli ze známých i méně známých destinací a regionů, většinou šlo o národní agentury pro turistiky (podobné naší organizaci CzechTourism). Zastoupeno bylo např. Německo, Francie, Norsko, Švýcarsko, Slovensko, Polsko, Slovensko a Turecko, ale i agentury přímo z regionů jako např. Südtirol Marketing, Lendal Green Parks Ski Life (tato agentura zastupuje také šumavskou Marinu Lipno), Skiing in Canada a několik cestovních agentur, které zajišťují cesty a pobyty v zimních destinacích. Jednání probíhalo paralelně v angličtině, holandské a německé. Do holandských bíté překládala Lucie Struik-Břehová. Za pozitivní možno označit, že jsem vezi i materiály k letní turistice (Bike park aj.), takže bylo jasné vidět, že u nás je turistika celoroční záležitostí. Materiály, které jsem do Zoetermeer dovezl, zdaleka nebyly rozdány v rámci akce Wintersports Press Event. Dostal je i zástupci agentury Czech Tourism k dalšímu použití a částečně jsem je nechal přes své holandské známé rozložit po holandských firmách v Haagu, Amsterdamu a Rotterdamu.

Holandský zájem „zelená střeška Evropy“, lanovky a lyžařské školy

Železnorudsko mělo na akci v Zoetermeer dva zástupce – Lucii Struik-Břehovou a mě. Většina jiných firem byla dva do dvou nebo ve třech. Náš stůl byl ozdoben českou vlajkou, emblémem agentury CzechTourism, několika pověšenými materiály o turistických cílech v ČR, ale v naprosté většině nabídkovými složkami Železnorudska jako je například železnorudský katalog, materiály o Zelené střeše Evropy, materiály Euroregionu, materiály jednotlivých podnikatelských subjektů, kteří se na akci podíleli a speciální tisková zpráva „Welcome to the sporting center of Železná Ruda in the Green Roof of Europe area“, která byla následně přeložena do holandského a vyšla samostatně v rámci aktivit agentury CzechTourism. Součástí naší prezentace byly DVD Ski areálu Špičák nebo také kniha Václava Chabry Šumava-Bavorský les. Pro holandská média bylo zajímavé, že Šumava spolu s Bavorským lesem tvoří tzv. Zelenou střešku Evropy, že se tu stýkají tři státy a čtyři chráněné území – Národní park Šumava, Národní park Bavorský les, Přírodní park Bavorský les a Chráněná krajinná oblast Šumava. Bohužel materiály Národního parku Šumava se dají získat poměrně obtížně, zatímco materiály Národního parku Bavorský les jsou k dispozici ve velkém množství v Informačním středisku v Altbüttenu i v Bavorské Rudě. Zdůraznil jsem, že Šumava leží na jihu západě ČR, že je dobře dosažitelná po dálnici, že jedno z hlavních středisek je Železná Ruda a že právě Železnorudsko je nejhmatnější z celé Šumavy, má dobré lyžařské terény i dobré možnosti ubytování a je nejlépe k Holandsku.

U hlavní, co holandská média zajímalo, bylo to, zda je u nás možné napláňovat rodinnou dovolenou. Rodinná dovolená byla hlavní téma. Novináři se zajímali také o to, jak daleko jsou malé vleký a louky pro začátečníky od velkých sjezdovek, jaké jsou možnosti vyžití po lyžování a jaké jsou možnosti pro malé děti – včetně lyžařských škol. A jaké jsou u nás možnosti technického zasněžování. Nelze vůbec říct, že by nás Alpy totalně převládaly. Novináři se zajímali i právě o nové možnosti v klidnějších rekreačních střediscích jako je Šumava. Jde

podle jejich názoru ještě o ne moc objevené turistické cíle. Konkrétně je zajímaly adrenalinové sporty jako například ice diving, tedy potápění pod led, kdy se plavčíci účastní potápění pod led pod vedením trenéra a má krásný zážitek z lomících se paprsků světla. Zajímali se také o tzv. loveckou turistiku a o dobře zařízené hotely – kde je pohoda a v blízkém dosahu sjezdové lyžování, běhky, ekoturistika a wellness programy. Novináři Theo Hanselaar z časopisu Wintersport 2010 sbíral informace o lyžařských školách v místě a o počtu lanovek. Plánuje Šumavu s důrazem na Železnorudsko zařadit do článku Alle populaire skigebieden, ale vydatel má podmínku, že pokud se má článek tisknout, je třeba objednat inzerci z regionu za 1400 Euro. Pro televizi RTL 4, které je na prvním místě sledovanosti mezi holandskými televizemi, je možné zpopularizovat Železnou Rudu a šumavské kopce ve dvacetiminutovém programu, ale je třeba zaplatit 5000 Euro a poskytnout plně pozvání třem lidem štábu včetně letenek do Mnichova nebo Prahy. Pokud by něco takového mělo klapnout, jeden pracovník týmu RTL by přijel do Železné Rudy v říjnu na obhlídku. Takový „press trip“ je de facto smyslem celé akce. CzechTourism hodlá během zimy poslat dva holandské novináře na Železnorudsko.

Další novináři měli zájem o rodinné lyžování a zábavy pro děti. Za důležitou atrakci považovali to, že máme v místě pivo. Celkové lze říct pro média byla hlavní atrakcí dosažitelnost lehkých a náročných svahů rovnou z auta a na jednom místě, možnosti lyžování a atrakcí pro celou rodinu, kvalita výuky lyžování a snowboardingu a možnosti zábavy pro děti a také jaké je dosažitelnost zajímavých měst – Praha a Plzeň.

Struktura a zájmy holandských turistů

Prezentace agentury pro přízrům turismu NBTC-NIPO Ad Schalekamp vyplývaly, že ročně cestuje z lidnatého Holandska jeden milión zimních turistů. Polovina z nich jezdí do turistických cílů v Rakousku, zde nejvíce do Tyrolska. Česko s počtem 47 000 holandských návštěvníků je na dobrém průměrném místě. Většina návštěvníků cestuje autem, letecky nebo autobusem. Železnici používají k cestě za zimní dovolenou Holandské naprosto minimálně. Holandské vyhledávají na prvním

místě rekreaci apartmámy, na druhém místě hotely a penziony, nejméně bungalovy. Většinou cestují ve čtyřech, nejméně je těch turistů, kteří cestují sami – i to je jasný důkaz pro to, že pro Holandská je zimní dovolená zároveň rodinnou akcí. Lyže jako zimní atrakce jsou v naprosté převaze – jde o 74% mezi jinými zimními „dopravními prostředky“. Jen 16% drží snowboardy. V rámci zimních dovolených hrají prim výšší (ne však nejvyšší) sociální vrstvy a většina návštěvníků je ve věku 25-64 let. Většinou si Holandské místo pro svou zimní rekreaci rezervují přes internet a poměrně dlouho předem, na druhém místě telefonicky. Holandské jsou opatrní – zimní rekreaci si celá polovina zimních klientů rezervuje s půlročním předstihem. Rozhodující faktor pro ně není překvapivě cena ubytování a cena skípasů. To hlavní je pro ně kvalita sjezdovek a trati, systém tréninků (výuky lyžování), úprava sjezdovek a možnosti sportovního a sociálního vyžití. Cena je až na čtvrtém místě! Novým trendem je, že stále více na zimní rekreaci cestují mladí lidé a starší účastníci, většinou ve skupinkách. Jejich kritériem nejlépe odpovídá Rakousko a Francie, proto tam také nejvíce cestují, i když ceny tam mohou být vyšší než jinde. Česko si však drží v Holandsku dobrou pozici, a proto je velmi dobré, že jsme mohli dodat mnoho informací o Železné Rudě a Šumavě vůbec. Holandské, kteří žijí ve vývoce industrializované a lidnaté zemi, hledají především zachování přírody, suché stromy v NP Šumava je příliš nezajímají, chtějí zeleň.

Na závěr si poslechněme, proč jeden z typických holandských turistů Bram Varga z Rotterdamu, tedy člověk, který si může s přehledem dovolit Alpy, jezdí také každoročně na týdenní rodinnou dovolenou do Železné Rudy. „Jedine do Železné Rudy proto, že tu máme pohodlí, i když v menší míře než jinde. Důvodem je i to, že tu nejsou negativní jevy velké masové turistiky – to známe z Alp, kde se naše přeládaná rodina hned první dopoledne ztratí a nevíme o sobě. Dalším důvodem je krásná zelená příroda a klid. Důvodem jsou i dobře zásobené obchody v Železné Rudě. Další důvod je dobrá dosažitelnost z Holandska po dálnici – přibližně devět hodin jízdy autem až do cíle. Nejzajímavější je pro nás Ski areál Špičák a Velký Javor. Dáváme však přednost Špičáku.“

Nyní je na podnikatelích a správě města, aby rozhodli, jak v mezinárodních akcích tohoto typu pokračovat.

Radovan Holab

Zástupci ČR a Železnorudska na mediální akci v Holandsku, v pozadí sjezdovka a technický sněhem a vlek

ZASLOUŽIL SE O ZÁCHRANU LOVECKÉHO ZÁMEČKU V ŽELEZNÉ RUDĚ

rozhovor s majitelem loveckého (nebo také městského) zámku v Železné Rudě Zdeněkem Bálkem – 2. část

V roce 1990 byl lovecký (podle jiných zdrojů městský) zámek v Železné Rudě určen pro budoucí. Dnes v něm sídlí Muzeum motocyklů, největší expozice historických motocyklů v ČR, která ukrývá mnoho světových unikátů. Přinášíme původní rozhovor pro Železnorudský zpravodaj se současným majitelem zámku Zdeněkem Bálkem, který se postaral o jeho záchranu. Rozhovor vedla Hana Šidliková z Klatov.

Pane Bálko, můžete v krátkosti přiblížit historii zámku?

Jde o jeden z nejstarších objektů v centrální části Sumavy. Zámek postavil v roce 1690 hrabě Jindřich z Nothaftu původně jako letní sídlo hraběte Nothaftů, kteří sem jezdili na lovecké výpravy. Tehdy se zde hojně vyskytovala vysoká zvěř – převážně jeleni a srnci, dále pak tetelví, tetelvíci a jetabci. Ze šlechty mluvíme v té době ještě bojevného medvěda, vlka nebo rysa. Vystřídalo se tu mnoho majitelů. Byl tu Přibík z Klenové, Schwarzenbergové, Hafensbrädllové, Abellové. Později se ze zámku stalo sídlo správy Křižáckých lesů a statků. Po roce 1945 byl zámek různě využíván – jako jídelna, kuchyně, kino, naposledy pro účely zemědělství a postupně chátral. V roce 1989 jen zákrakem unikl demolicí, neboť pro něj byl připraven demoliční výměr. V současné době je opět opraven.

Dnes jste majitelem zámku, takže v podstatě novodobý zámek pán. Jak se jim člověk stane?

O prodeji zámku v Železné Rudě jsem věděl delší dobu. Po určitých úvahách došlo k jednání s bývalým starostou Vonáskem a železnorudským zastupitelstvem. Koupil jsem velice pečlivě zvažoval, došlo i na několik prohlídek objektu. Znáte negativně na mě působil dosti vysoký stupeň zachovalosti objektu. Přesto jsem se rozhodl zámek koupit a pustit se do rekonstrukce.

Co následovalo?

V roce 2004 a 2005 proběhla celková rekonstrukce totálně zničeného objektu. Největší jsem musel odstranit dřevomok, opravit podlahy, vyškrtat zdivo. Klenby byly propadlé, staticky maru-

šené, vše se muselo heverovat, klenby skládat znova, aby nespadly. Privě zemědělská dala objektu nejvíce zabrat. Byly tu koně, mašale, stáje, takže tu zůstaly hromady hnoje, sena, prostě nepořádku. Jenom ze sklepů jsme vyvezli čtyřicet kubiků odpadků! Bylo to šílené. Když jsme dělali sklepy, krysy nám padaly za křík. Přesto, když se to opravilo a zprovoznilo, někteří se nechali slyšet, že se tu zas tolik neudělalo. Ovšem na druhou stranu musím přiznat, že bylo hodně lidí, kteří mi věřili a fandili tomuto záměru a stáli při mě a všemožně mě podporovali.

Kdo všechno na tom pracoval a za kolik?

Byl jsem tu hlavně sám a měl jsem tu pár přízeřských firem, ale dělal jsem s nimi. Původní rozpočet na rekonstrukci určený pro město 23 milionů. To bylo hned po revoluci čili ještě ve starých cenách, takže v době, když jsem objekt koupil já, by to bylo asi dvakrát tolik. Tolik peněz jsem neměl, ani by mě to nikdo nezaúvěroval na takovou rúnu a tak pochybný podnikatelský projekt, takže jsem všechno musel odříst sám a pomáhal mi různí známí, kamarádi a různé stavební firmy.

V roce 2004 jste zámek koupil a v roce 2005 jste už otvíral Muzeum historických motocyklů?

Ano. Samozřejmě práce je tu dodnes, ale do roka jsme otevřeli celé křídlo, udělala se fasáda, statické zajištění, udělaly se krovky a střechy, prostě aby objekt mohl žít. Potom se dělaly další věci – muzeum, pizzerie, dva byty. Čili základní záměr, který jsem měl, bylo co nejdříve otevřít, protože než se muzeum dostane mezi lidi, to je pět deset let, než se to začne a lidé začnou říkat: Tam je muzeum, tam se pojedeme podívat. V současné době celé jedno křídlo zámku slouží jako Muzeum motocyklů a v pravém křídle se nachází Expozice o historii lyžování na Sumavě. Dále je zde lovecký salónek a obytná část objektu, kde jsou dva byty. Ten druhý jsem si udelal pro sebe, abych měl nějaké zámeční, když tam žiju.

Slyšela jsem také něco o podzemní chodbě.

Celé sklepení je vystavěno z kamene a jsou tu naprosto úžasná zdi. Základová zeď objektu zámku je silná čtyři metry a do toho jsou zaklenuté klenby. Tam je druhý sklep a za ním je třetí sklep, takže

přední část je takhle podsklepena unikátními sklepy. Tradičně se, že tu byla kdysi podzemní chodba, která vedla z železnorudského zámku na železnou cestu do Bavor. Podle pamětníků zbytky té chodby ještě existují a myslím, že tu bude ještě hromada neokrytých materiálů, kde by se dalo ledacos najít.

Dal jste nám náhlednout i do vašeho soukromí. V zámku zařizujete i pokoje.

Máme tu místnost zařízenou jako obývací pokoj. Snažil jsem se ji vybudovat v zámečném stylu. Mám staré věci rád. Obzvlášť obdivuju první republiku, to je moje zamilované období. Takže teď už je to v zámku také pohodově. Je tu dokončený obývací pokoj, kuchyně, koupelna a pokoje našich dětí. Jeden je dokonce celý v růžové barvě. Takže teď si prostě děláme radost, kdy už to začíná nějak vypadat.

Ve vašem zámečném obývacím pokoji stojí jakýsi historický kočárek. Z jaké doby?

Ten kočárek je z Francie z roku 1880. Je to tříkolová sedátko, kterou jsem získal na burze v Mannheimu. Původně jsem jel kupovat motocykly na burzu, ale ceny byly hrozně vysoké, takže jsem nekoupil žádné, ale koupil jsem tam úžasný kočárek, samozřejmě coby rúnu. Teď je rapovanější a je na něm kompletně udelané věci nové. Takových kočárků mám doma celou kolekci.

V severním křídle zámku je otevřena výstava Český králov.

Tady původně byla kočárovna. Opravili jsme celé nádvoří – dnes je to výstava Český králov. A v zimě je tento objekt vždy celý pod sněhem. Já se smál, když mě pamětníci říkali: "My jsme tu vždycky sáhli kovali ze střechy". A je to tři roky zpátky, kdy tu byla krutá zima. Tehdy jsem přijel a říkal: "Jěžísmarjá, snih je až k oknům, to si musím vyfotit". Přijel jsem za týden a říkám: "Jěžísmarjá, snih je nad okna, to si musím vyfotit". Přijel jsem za další týden a snih byl k okapu. Tak jsem si to zase vyfotil a přijel jsem za další týden a vzhled už nebylo poznat, kde je střecha a kde terén. Tehdy už jsem pochopil a dal za pravdu i Karlu Klostermannovi, který ve svých románech psal, že kůň zapadal na stojato, jaká byla vlnice.

Lovecký zámek patří mezi nejstarší dochované stavby v centrální části Sumavy. Má zámek nějaké strašidlo?

Já jsem tu spokojený a našim holčím se tady líbí a rády sem jezdí. Ale měli jsme tu nějakou a ten říkal: "Já mám revolver pod hlavou! Tady se fakt nedá spát. Tady straší!" Když tu byly naše dcery poprvé, ta starší říkala: "Já tu pořád slyším tikat hodiny". Já ji oponoval: "Já tady nic neslyším". - "Ne, tady pořád tikají hodiny." Fakt je, že jde o objekt, který je historický, kde se leccos odehrálo a leccos dělo. Několik generací tu prožilo své životy a pokud existuje něco mezi nebem a zemí, tak možná tu něco opravdu je. Osudy lidí spojených se zámekem byly pohnuté. V komíně jsme vyhrabali revolver zabalený v novinách. Když se dělala kanalizace, tak jsme našli vojenský bodák. Kdysi tu byl sklářský rod Abelů a říká se, že když Klostermann psal Skláře, osudy popisované ve Sklářích jsou motivované osudy rodu Abelů.

Za rozhovor děkuje Hana Šidliková

Majitel muzea Zdeněk Bálek

Nový kněz se představuje

K 1. červenci letošního roku došlo v mnoha farnostech (nejen) naší diecéze k velkým změnám, ke kterým patří bezesporu ne příliš oblíbené přesuny kněží. Tato změna se dotkla také naší farnosti – po delším působení P. Zdislava Pelata přichází mezi nás nový kněz, P. Vendelín Zboroh. Kněz se v našich novinách představuje takto:

Jmenuji se Vendelín Zboroh a pocházím z krásné krajiny, z Českého Raju. Narodil jsem se v roce 1957 v Semilech, kde jsem po studiích (Gymnázium Turnov; Výchil odborná škola M. Bolešlav - programátor, bakalářské studium) krátce pracoval jako programátor. Po dvouleté vojenské službě jsem se stal studentem teologické fakulty Univerzity Karlovy a 30. 6. 1985 přijal kněžské svěcení (v Českých Budějovicích).

Mé první místo bylo v Klatovech, kde jsem byl ustanoven kaplanem, poté přišlo přeložení do Strakonice a Českého Krumlova... Po uvolnění režimu bylo možné veřejně se hlásit k řádu Karmelitánů, což pro mě znamenalo nástup do Kostelního Vydří. Po roce života v klášteře jsem byl na žádost tebeděložního biskupa Lišky svými představenými uvolněn do služby diecézního kněze. Po devatenáctiletém působení na Vysočině nyní přicházím k vám na Sumavu - vracím se tedy do kraje, kde jsem začínal a na který mám hezké vzpomínky.

Každý začátek je těžký, ale já mohu říci, že ten můj tady jste mi usnadnili právě vy svým milým přijetím a také moji starí známí, kteří se ke mně i po tak dlouhé době hlásí. Také jsem měl možnost seznámit se s panem starostou a ve vaší milé společnosti ochutnat zdejší výborné pivo.

S platností od 1.7.2010 jsem ustanoven administrátorem farnosti Velhartice a administrátorem excurrendo farnosti Železná Ruda, Čachrov, Hlav-

ňovice, Hory Matky Boží, Zhůří a Javorná. V kostele v Železné Rudě se budeme společně setkávat každou první středu v měsíci od 17-19 hodin a každou sobotu (v letním čase od 17.30 hodin, v zimním čase od 16. hodin). Po předchozí domluvě jsem k dispozici i na faře ve Velharticích, kde bydlím a také na tel. číslech 777 179 082 – mobil; 376 583 313 – pevná linka. Pro všechny farnosti máme také společné webové stránky www.farnostvelhartice.cz a emailovou adresu farnostvelhartice@seznam.cz.

Přicházím sem k vám, do míst, kam mě posílá Bůh. S Jeho pomocí se budu snažit sloužit tak, abyste na mě mohli být hrdí. Přeji vám pěkné a pohodové dny a hojnost Božího požehnání."

+ P. Vendelín

Pietní vzpomínka na rodiče Šumaváka Petra Papika z Hojsovy Stráže, který nás opustil v mladém věku 48 let 31. 5. 2010

Svou Sumavu velice miloval a vždy, i když byl nucen se vzdát za práci, se rád domů vracel.

Rodina Papíků přišla do Hojsovy Stráže koncem 50. let. Rodiče pracovali u Státních statků. Bydlieli dosti vzdáleně od obce a Petr měl daleko do základní školy v Hojsové Stráži, potom do učení na tesaře a později do zeměměřičství v Klatovech. To každé ráno ve tři hodiny běžel na nádraží v Železné Lhotě a vlakem dojížděl do práce do Stavebního podniku v Klatovech. Petr byl velkým sportovcem, který zastupoval Hojsovou Stráž v různých zimních sportech. Zúčastňoval se organizování sportovních akcí pro děti na Sumavě.

Jeho velkou zálibou byla práce pro Horskou službu, kde byl velice platným a obětavým pracovníkem. Byl odborník ve své profesi tesaře. Svůj práci oddával poctivě vypracovanou a není v okolí člověk, kterému by pracou nevyhovovalo a který by si na jeho práci stěžoval. Byl osobou velice čestnou, spolehlivou a dobrým kamarádem. Petr byl zkrátka hodný člověk a občanům Hojsovy Stráže bude chybět, protože k této obci jaksi patřil. Kdo jste ho znali, vzpomínejte jen v dobrém, Petr si to zasloužil.

Občané Hojsovy Stráže

Máte rádi tradici?

Možná podivná otázka, ale třeba mi po přechodu tohoto článku dává za pravdu, že je dobré zachovávat tradiční setkání, sportovní a jiné klání a kulturní akce. Letošního roku se po vydařené a tradiční "Zimní olympiádě" se spoustou sněhu i účastníků konala v Hojsové Stráži i tradiční Dřevěná olympiáda. Dvě tradiční události, na něž v tradici mimo jiné navazují tradiční Hojsovecký pivní běh, dále tradiční Dětský den, tradiční letní hojsovecké hudební koncerty, tradiční pouť, tradiční závody horských kol a tento rok se uskuteční už třetí,

a tudíž možno říci i tradiční Dřevěná olympiáda v hojsoveckém kostele. Řeknete si: "Moc tradice najednou!" Když si ale uvědomíte, že za každou tou tradicí zůstává spousta kulturních, sportovních i humorných zážitků desítkám až stovek dětí i dospělých, tak za tyto tradice mnohokrát díky.

Ale vraťme se k té tradiční Dřevěné olympiádě. Letošní ročník bylo příjemné "olympijské" počasí, a tak se, jak dokládá přiložení foto, zúčastnilo akce spousta soutěžících a sportu

Účastníci Dřevěné olympiády

lačných osob. Soutěžilo se v tradičních disciplínách. Jenom namátkou: kuželky, broď, hod dřevěným diskem, běh s dřevěným ježkem... V "hasičárně" bylo tradiční občerstvení s tradiční milou obsluhou. Za všemi příjemnými zážitky stojí jako tradičně spousta práce a času, ale na to už jsme na Hojsové Stráži zvyklí. Podobné akce se neobejdou bez tradičních sponzorů. Jedním z nich jsou Lesy ČR. Sponzorům patří dík a dík patří tradičně hojsoveckým hasičům a především skupince nadšenců v čele s Jiřím Cholevou a Milanem Klížem.

Máte už slovíčka "tradice" plné zuby? Já osobně jsem jich napočítal 21. Ale na jeho podporu mohu jediné říci: "Každá tradice, která rozesměje, kulturně nebo sportovně uspokojí být jednoho občana, stojí za to!"

Miroslav Toul, Hojsova Stráž

Jak vznikl Železnorudský zpravodaj?

Jak dlouho vychází? Děle než si mnozí myslíte. Lidská paměť je ošidná a často své majitele klame. Když jsem si před časem povídala s panem Pospíšalem pro pravidelnou rubriku Žijí mezi námi, uvědomila jsem si, že tradice vydávání místního tisku sahá již do počátku devadesátých let. A vůbec se nebudu zlobit, jestli mne někdo po přečtení tohoto článku opraví a doplní, že sahá do ještě dřívější doby. Ale troufnu si tvrdit, že po čtyři roky souvislé, pravidelné a značně obsáhlé vydávání je tady poprvé.

Máme za sebou celé volební období. Zkusím shrnout a bilancovat, co máme za sebou. Když jsem zastávala starostenskou funkci, chtěla jsem, aby železnorudské noviny, jak je začali tvořit manželé Novosadovi někdy v roce 1999, pokračovaly. Podarilo se tehdy zavést pravidelný režim, zveřejňovali jsme usnesení rady a zastupitelstva a další informace o dění všeho druhu. V letech 2002 – 2006 pokračovalo vydávání nepravidelné. Ale zato hasiči přáli si svým měsíčníkem. Na počátku roku 2007 jsem po dohodě se starostou převzala zodpovědnost za Železnorudský zpravodaj a od ledna toho roku měsíc co měsíc přichází po uzavřené době, kterou moje rodina nazývá „bezmámy“.

Naše ambice narostly

Cílem, který jsme si dali, je především informovat čtenáře o všem, co se na Železnorudsku děje. Zpočátku jsem veškerou práci dělala sama s pomocí Radka Roubala. Několikrát jsem si od některých kolegů v zastupitelstvu vyslechla, že jsem neobjektivní, tendenční a podobně. Vznikla tedy redakční rada, která od poloviny roku 2008 pracuje dodnes ve stejném složení, tedy Radovan Holub, Václav Chabr a já. Radovan v sobě profesionála nezapře, ba i nás zbývající, novinářské elvy, pěkně prohání. Když se dvakrát stalo, že po návratu z práce jsem sedla k počítači, od kterého jsem ráno šla do práce, aby noviny byly dříve než obvykle, říkala jsem si, že s novinami prašším, ale přišel čas přípravy dalšího čísla a měli jste mne tu znovu. A naše ambice narostly. Jsme dnes nejen zpravodajské periodikum pro místní, ale pro celou Šumavu. A do značné míry propagujeme Železnorudsku vlastně po celém světě. Jak to myslím? No přece máme elektronickou verzi, kterou můžete číst kdekoli na celém světě, kde se lze připojit k internetu. A tiskneme i řadu informací pro pravidelné i občasně turisty.

Pravidelné rubriky, pravidelní přispěvatelé

K úspěchu nemalou měrou pomáhají pravidelní přispěvatelé, kterým za město i za redakci chci velmi poděkovat. Nejvíce dvěma nečinnými autory: Filipu Brožovi za hasičskou přílohu a Michalu Janďurovi za zprávy o práci Horské služby. Z Plzně přispívá Josef Růžička, původní rozhovory pro nás dělá Hana Sádliková z Klatov, pravidelné se dozvídáme novinky ze školy, které převážně píše děti samy, o práci knihovny informuje Martina Najmanová. V poslední době začal historické zajímavosti pravidelně do rubriky Trocha historie někoho nezabije psát Roman Gífa. Dobře se nám spolupracuje s Informačním turistickým centrem města. Pracovníci Městského úřadu jsou vatřeni, ne vždy ale stihnou uzavěrku. Nejlepší se nám spolupracovalo s Caroline Zahradníkovou za správního odboru, přispíval i Jakub Frenzl z ma-

jetkového a o ekonomice informoval podle potřeby Jiří Kvapil. Těší nás, že se po letech podařilo obnovit rubriku Blahopřejeme. Je to zásluhou komise sociální a o rubriku se stará Anna Moranová.

Jak praví lidová moudrost – každá mince má líce i rub. Ani my nejsme se vším jen spokojeni. Rádi bychom častěji tiskli názory zastupitelů, to se podařilo jen částečně. Rádi bychom dostávali více dopisů, jež by ukazovaly, co si vy čtenáři přejete. Zanedlouho budeme mít po volbách a noví zastupitelé budou mít před sebou čtyři roky správy věcí veřejných. Možná převládá názor, že obsah novin by měl vypadat jinak, možná budou chtít pokračovat ve stejném duchu. Možná budou chtít jiné redaktory. To vše je jistě pochopitelné. Za nepochopitelné, ba velmi nerozumné, bych považovala jakýkoliv krok, který by vedl k útlumu a návratu k nepravidelnému vydávání informací.

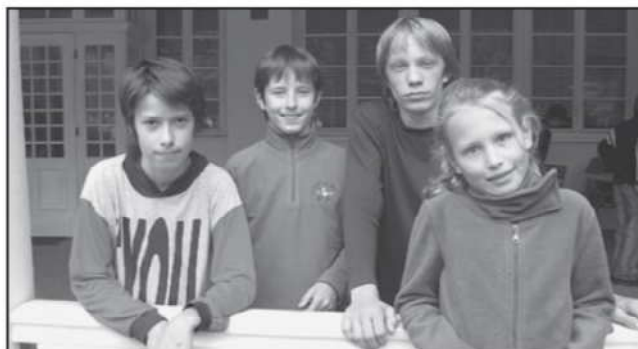
Naše redakce přije Železnorudsku dobré přísti správce a čtenářům Železnorudského zpravodaje dobré čtivo.

Věra Drahorádová

Přespolní běh v Klatovech

Ve středu 29. září proběhl okresní přebor základních škol v přespolním běhu. Reprezentanti železnorudské školy výborně běhali. Za super výkon zaslouží obdiv Vojtěch Novotný z páté třídy. Vítězstvím v Klatovech navázal po týdnu na titul mistra České republiky v letním biatlonu ze Zruče u Plzně. Další reprezentanti se umístili také pěkně. Nejmladší závodnice Tereza Fischerová (3. třída) byla v kategorii 12. z přibližně padesátičlenného startovního pole, v němž převažovaly žáčky 4. a 5. tříd. Mezi žáky 8. a 9. tříd závodili František Zelenka, skončil na 8. místě, a Ondřej Novotný, skončil na 12. místě (z celkového počtu šedesáti závodníků).

ctička

mladí závodníci – zleva Ondřej Novotný, Vojta Novotný – mistr ČR v letním biatlonu, Franta Zelenka a Tereza Fischerová

Zpíváme k počtě Antonína Dvořáka

V Hjnu slaví Železnorudský smíšený sbor čtyřletý výročí svého vzniku. Je to čas vzpomínání na naše začátky, na všechny posluchače, kteří nás po celou tu dobu podporujete a oceňujete naše výkony potleskem. Je to i čas uvědomění si a ocenění velké pomoci sponzorů a hlavně opory, kterou máme u Městského úřadu v Železném Rudě. Především chci vyvděkovat soustavnou pomoc starosty Michala Šnebergera, místostarosty Milana Kříže, hostů a dalších pracovníků Městského úřadu. Všem vám patří náš dík.

O tom, jak pokračoval sbor ve své činnosti jsme vás průběžně po celé roky informovali. Nyní pro nás nastal opět další posun vpřed. Byli jsme totiž přizváni ke spolupráci na velkém projektu k počtě Antonína Dvořáka – Lužanské mše D-dur, společně se sbory, které mají mnohaletou tradici a ohlas v našem regionu. Dirigent „Šumavanu“ v Klatovech Jaroslav Pleticha dále k provedení oslovil soubor Svatobor Sušice a náš sbor. Sám se také ujal aranžmá Lužanské mše pro velký dechový orchestr.

Tento opus složil Antonín Dvořák na žádost svého přítele, vynikajícího architekta, prvního prezidenta České akademie věd a mecenáše české vědy Josefa Hlávky v roce 1887. Byla určena pro slavnostní zasvěcení nově vybudované kaple na Hlávkově sídle v Lužanech. Zde zazněla poprvé 11. 9. 1887. Mše vznikla v obsazení pro pěvecká sóla, smíšený sbor a varhany. Teprve v roce 1893 zazněla mše v londýnském „Křišťálovém paláci“ poprvé s doprovodem varhan a orchestru.

V provedení tří sborů a orchestru si budete moci poslechnout Lužanskou mši v listopadových nedělích

7. 11. od 16.00 hodin v Klatovech v Jezuitském kostele

14. 11. od 16.00 hodin v Sušici v děkanském kostele sv. Václava

Za Železnorudský smíšený sbor vás srdečně zve Libuše Löffelmannová

2004 – Café Charlotte v Železném Rudě udává tón českým cukrářům. Je třikrát (2004 – 2005 - 2009) mu ministerstvo pro místní rozvoj udělilo titul „Nejlepší cukrárna České republiky“

2005 – To byla idylka, to bylo sněhu! Nejráději vzpomínají cestáři, hasiči a městské služby

1676 - 2006
350 let od založení obce Spícká

Spícká slavil významné jubileum

2006 – v Hjnu událost roku. Hudební nadšenci založili Železnorudský smíšený sbor, který vede Libuše Löffelmannová a diriguje Martin Červenka. Pověstně jsou vánoční koncerty v kostele

2006 – Moderní vlaková souprava Waldbahn. Dnes mohou cestující bez přestupování cestovat z bavorského Plattlingu až na Spícká

2006 – Stará radnice Železného Rudě byla přestavěna na obytný dům s nebytovými prostory

2007 – Nedozrímé škody řádění orkánu Kyril na Šumavě musela pomáhat likvidovat ta nejtěžší technika - harvestory

2007 – Dnes již tradice: vzpomínkové oslavy osvobození Železné Rudy americkou armádou před pomníkem u městského zámku přijdou podpořit členové Military Car klubu

2007 – Vstup České Republiky do Schengenu. Oslavy na hraničním nádraží v Alžbětíně za účasti ministrů vnitra Německa a České republiky a starostů Železné a Bavorské Rudy.

2007 – Mezinárodní vánoční trhy v Bavorské Rudě, kterých se zúčastňují obyvatelé mnoha národností, kteří v regionu žijí. Za Železnou Rudu to jsou Železnorudský smíšený sbor, paní Löffelmannová a Železnorudský klub

2008 – Železná Ruda vítá Nový rok již tradičně ohňostrojem a pouličním veselím

2008 – Každoroční stavění májky u Hasičárny v Železné Rudě

2008 – Tradiční železnorudské slavnosti se těší velké oblibě nejen místních obyvatelů našeho města

2008 – Společné česko-bavorské oslavy u příležitosti výročí 130 let železniční dráhy Plzeň – Železná Ruda

2008 – Železná Ruda získává v mezinárodní akci „Tierisch wild“ spolu s Bavorskou Rudou do znaku rysa ostrovida

2008 – Putovní Skleněná archa – symbolizující sepětí člověka a přírody je společné dílo českých a bavorských umělců. Stojí dnes pod horou Luzný u hraničního přechodu Modrý sloup

2008 – rekonstrukce mostu na Klatovské ulici byla náročná

2008 – Oslavy 1300 let česko-bavorského sousedství ve Zwieselu oslavili i tanečníci z Domažlic

2008 – Děti si mají kde hrát. Na nově zbudovaném dětském hřišti u fotbalového sportovního areálu

2009 – Italové v Železné Rudě. Starosta města Michal Šneberger a ředitel školy Ctirad Drahorád vítají návštěvu z partnerského města Aidenzo

2009 – Každoroční prezentace města Železná Ruda na turistických veletrzích v České republice a v zahraničí

2009 – Budování silniční přeložky ze Železné Rudy na Špičák, která umožňuje průjezd i vysokým vozidlům

6. 2. 2010 Hraniční přechod Železná Ruda a bývalá celnice. Oslavy 20. výročí od pádu Železné opony za účasti politiků obou zemí

2010 – Otevření stálé expozice "Historie lyžování na Železnorudsku" v nově zrekonstruovaném zámku za účasti starosty města autora výstavy Emila Kintzla, olympionika Martina Jakše a dalších

2010 – Železnorudští hasiči nezapomínají na dorost. Nově založený oddíl mladých hasičů „Plameňáků“ vede zkušený a obětavý Patrik Soukup

2010 – Havárie starého kamenného mostu v Pancířské ulici po nárazu auta vyvolala diskuse o jeho opravě do původní podoby

2010 – Nová tradice „Ryši slavnosti“ v Alžbětíně skýtá mnoho atrakcí – projíždějí drezinou pana Zahrádky

2010 – Sportovní areál Špičák válí mezinárodně i v létě. Letos hostil na Šumavě účastníky 4. závodu Evropského poháru bikerů

2010 – Železná Ruda vítá olympionika a medailistu – rodáka Martina Jakše při návratu z Kanady

2010 – Anička Kulšková ze Železné Rudy – účastnice a medailistka paralympiády v Kanadě

Čemu se Železnorudský zpravodaj věnoval?

Prohlédla jsem všechna čísla našeho zpravodaje od ledna 2007. Článek a příspěvek je opravdu velké množství. Ládko mne pusťte se do podobné statistiky, ale to byste se říjnového čísla nedočkali. Tak tedy jednoduše psali jsme naprosto o všem, co se na Šumavě dělo. Nabízíme vám teď pro osvětlení paměti výběr zajímavých materiálů.

Nejzávažnější články jsme věnovali mezinárodním událostem u nás, jako byl vstup do Schengenu, otázky ochrany přírody, turistická doprava přes hranice nebo česko-bavorská setkávání aj. Připomeneme některé tituly: Dvě jednání o Šumavě v č. 3/2007, Volby do Evropského parlamentu (6/2009), Dvacet let po roce 1989 (11/2009), Dvacet nezadržitelných let (2/2010), Česko-bavorská neděle kolem bývalé celnice (5/2010).

Neméně důležité jsou události takřkajíc domácí, např. Když projedeme viaduktem? v č. 9/2008, každoroční informace o Tradičních železnorudských slavnostech nebo články v č. 2/2009 Krize, propouštění o besedě s pracovníkem MPSV Michalem Sedláčkem. Opakovaně jsme se zabývali vikárii Kyrill a jejími následky. Tématem byla Juránková chata, přechody do Bavorska, lávková cesta a další šumavské problémy. Ve většině čísel se nám dařilo otiskovat názory zastupitelů, nejčastěji

starosty, jehož úvodní Slovo starosty bylo více než rok pravidelné. Všichni odpověděli v únoru a březnu 2007 na otázku, co jsme si předsedávali.

V roce 2007 jsme otiskovali v pravidelné rubrice Poznáváte? historické pohlednice ze Železné Rudy.

Pravidelně po celé čtyři roky otiskujeme zprávy ze základní a mateřské školy, od čísla 4/2010 školní stranu zpracovávají děti redaktoři. Stejně tak v žádném čísle nechybí zprávy ze sportu – nejen z lyžování, ale i fotbalu, stolního tenisu, volejbalu, nohejbalu, cyklistiky, tenisu. Fanfili jsme našim olympionikům v číslech 2, 3, 4/2010. Kultura má rovněž pravidelné místo, ať činnost Železnorudského smíšeného sboru nebo různá setkání, slavnosti, besedy, nebo divadla. Drželi jsme palce Luce Steinerové při její účasti na mezinárodní hudební soutěži (č. 6/2008). Od čísla 4/2007 Miroslav Horyna poskytoval rady na poli sociálních služeb.

Hasičský zpravodaj vycházející původně samostatně se od čísla 5/2007 stal pravidelnou součástí ZZ.

Pravidelně jsme uváděli usnesení a komentáře k jednání zastupitelů, zprávy z veltržů cestovního ruchu. O mnoha aktivitách byste se bez zpravodaje neměli vůbec dovědět, jednak o nich píší sami

organizátoři a jednak je Informační turistické centrum uvádí v kalendářích akcí, které pravidelně otiskujeme.

Od listopadu 2007 pravidelně přispívá náčelník Horské služby Michal Jandura.

Věnujeme se historii i osobnostem současným i historickým. Postupně se pravidelné rubriky rozrostly od Portrétu Žijí mezi námi a Domu, který zaujme o Naši podnikatele a služby, Trocha historie nikoho nezabije a Ve škole a za školou. Pravidelnou součástí se staly rozhovory se sportovci, autory nových knih, které se Šumavě věnují.

Blahopřejeme k jubilem i úspěchům, ale bohužel nás nemají ani smutná loučení navždy.

Zajímavých článků by bylo ještě mnoho. Výběr není jednoduchý. Některé články připomeneme i kopíemi. (red)

(Po řadách zleva: 1/2008; 2/2009; 4/2007; druhá řada 11/2007; 1/2010; 6/2008; třetí řada: 6/2007; 10/2007; 9/2008; čtvrtá řada: 11/2008; 12/2008; 4/2009; pátá řada: 9/2009; 4/2010; 1/2010; 4/2010; šestá řada: 4/2010; 5/2010)

— vedra —

Co přinesl rok 2007

Nevěřili bychom, že rok 2007 byl tak plný událostí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Krize, propouštění?

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Starostové u senátorky

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Horská služba

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Professor Komárek, významný rodák ze Železné Rudy

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Mezinárodní hudební festival v Ranneměsí 7. - 13.5.2008

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Dokážete to taky?

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Chronické problémy Šumavy

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Pochody a přechody v národním parku

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Pokračování na straně 14

Pokračování ze strany 13

Známa a i neznáma

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Přelínka stánců Spířák v provozu

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Co chystá Železná Ruda?

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Nová letištní v Šumavské ulici v provozu

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Naučnou stezku s mobilem?

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Historie lyžování na Železnorudsku

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Malé i velké sportovní úspěchy

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Nedostatků lyže a přívratů lyže

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

LAVKA ČESKA SAD ČERNÝM JEZEREM BEDE MOŽNÁ OTEVŘENA

Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Všechno se změnilo, a to nejen u nás, ale i v zahraničí.

Činnost MA21

V červnu se tentokrát na Hojskově Stráži konal další „kulatý stůl“ v rámci MA 21. Toto v pořadí již třetí setkání zástupců obcí, veřejnosti, místních občanských sdružení a o.s. ECHOS mělo především za úkol seznámit přítomné s úspěchy a s činností MA21. Zástupce občanského sdružení ECHOS Jiří Mitolinka za spolupráce pana Radima Misačka seznámil přítomné s výsledky dotazníkové ankety pořádané v průběhu let 2009-2010, která se zabývala především otázkou zájmu a spokojenosti návštěvníků Železné Rudy a v neposlední řadě spokojenosti místních obyvatel se životem v Železné Rudě a okolí. A také s dalšími činnostmi, které se podařilo v průběhu posledních dvou let vykonat.

Je to především projekt, který za podpory Ministerstva životního prostředí uvedla do realného života právě nezisková organizace ECHOS o.s. Ide o tři naučné stezky, které již většina místních obyvatel zná pod označením stezka s TAGG-listy. Tato poměrně nová technologie využívá schopnost mobilních telefonů číst za pomoci jednoduché aplikace 2D taggy a propojit je s interaktivní akcí, jako je směřování na webovou adresu, stažení požadovaného obsahu či získání dodatečných informací. A právě v této podobě byla historicky v Železné Rudě, Hojskově Stráži a na Spířáku realizována v rámci ČR jako první. Dnes už lze statistik vime, že jen 21 zastavení, které jsou v současnosti na Železnorudsku, využívá měsíčně několik stovek turistů a díky jazykovým mutacím i návštěvníků ze zahraničí.

V řadě dalších úspěchů v činnosti MA21 je rozšíření dnes se dynamicky rozvíjejících stezek v ČR o dalších desítek zastavení (Tagglisty) v okolí Železné Rudy, které se v průběhu příštího roku uvedou do praxe, ale na její přípravě se již dnes

intenzivně pracuje. Další úspěch je nemalá podpora při konání akcí pořádaných obcí, jako jsou tak v obci ale i v okolí oblíbené olympiády.

Bohužel ne vše však bylo ukončeno dle našich představ. I když se například podařilo předjednat finance na rekonstrukci bazénu v Bavorské Že-

lezné Rudě za pomoci MŽP a došlo i k setkání jak zástupců MŽP, o.s. ECHOS, tak zástupců obce Železná Ruda a zástupců německé strany, bohužel zde k realizaci nedošlo z nedostatku zájmu na německé straně.

Za ECHOS o.s. Jiří Mitolinka

Kulatý stůl v Hojskově Stráži

AKCÍ OKOLO ŽELEZNÉ RUDY SE SNAŽÍM OŽIVIT ZDEJŠÍ TURISTICKÝ RUCH

(rozhovor s Milanem Sklenářem, organizátorem III. ročníku cykloturistické akce Okolo Železné Rudy)

V sobotu 11. září se konal ve vyhlášeném šumavském turistickém středisku Železná Ruda

III. ročník cykloturistické akce OKOLO ŽELEZNÉ RUDY. Organizátorem letošního národního pochodu byl Milan Sklenář

Pokračování na straně 15

AKCÍ OKOLO ŽELEZNÉ RUDY SE SNAŽÍM OŽIVIT ZDEJŠÍ TURISTICKÝ RUCH

Pokračování ze strany 14

a spoluzorganizátorem města Železná Ruda. Hlavního organizátora jsem se sešla.

Kdy a jak přišla myšlenka udělat tuto cykloturistickou akci?

Před lety jsem seděl u stolu se starostou Michalem Šnebergem na tradičních železnorudských slavnostech a poslouchal nářky, jak ubývají návštěvníci v této šumavské lokalitě. A protože jeden z mých zájmů je turistika, uskutečnil jsem v budoucnu několik konzultačních schůzek s tématem rozvoje turistického ruchu a to jak s panem starostou města, tak s místním informačním turistickým centrem v Železné Rudě. Z těchto jednání vzešla iniciativa zorganizovat 1. ročník cykloturistické akce OKOLO ŽELEZNÉ RUDY. První ročník se konal 13. září 2008. Centrum celého dění se odehrávalo ještě na zahradě našeho rodinného penzionu Habr v Železné Rudě. Připravili jsme tři turistické trasy v délce 15, 25 a 30 km. Pro cyklisty byly připraveny dvě trasy o délce 35 a 50 km. V ranních hodinách se za vydatného deště registrovalo 87 účastníků, z toho 9 cyklistů. V registračních listech byli zapsáni turisté z Tumovska, Stádky a blízkého okolí. Turistická akce Okolo Železné Rudy podpořila i aktivitu organizovanou městem Železná Ruda - Železnorudské vrcholy. Právě po skončení pochodu se organizátoři mohli pyšnit pětistým účastníkem Železnorudských vrcholů.

Kdo Vám s akcí, kromě města, pomáhá?

Celou akci připravují od prvního dne po skončení akce především sám. Volím výběr tras pro pěší i cyklisty v návaznosti na zajímavá místa na Železnorudsku. S organizací při vlastní akci mě hodně pomáhá Václav Šebelík z informačního turistického centra. Má na starosti od rána registraci turistů a přitom doslova „krmí“ účastníky propagačními materiály Železnorudska. Účastníky akce evidujeme do seznamů podle tras a než se vrátí zpět do centra, tak jim připravíme pamětní listy z akce OKOLO ŽELEZNÉ RUDY, aby měli nějakou památku. V den konání mě dále pomáhá několik známých a rodina.

Pro letošní rok jste připravili čtyři pěší trasy pro turisty a dvě trasy pro cyklisty.

Právě proto, že se pohybují v kategorii turistů trochu lépe fyzicky připravených, tak jsem se snažil v uplynulých ročnících navrhovat trasy náro-

nějšího charakteru. A zjistil jsem, že tudy cesta nevede, protože jestliže chceme na Železnorudsku pozvat turisty a cyklisty v širokém rozsahu zdatnosti, včetně rodin s dětmi, tak nemůžeme začínat nejkratšími patnácti kilometrovým okruhem, protože okruh 15 km v poměrně náročné oblasti Železnorudska absoluuje turista za minimálně čtyři hodiny. Za uplynulé ročníky jsme též poznali, že tímto patnáctikilometrovým okruhem jsme rodiny s dětmi spíše vyčerpali, než abychom jim nabídli příjemné strávení víkendového dne. Takže pro letošní 3. ročník jsme připravili první rodinnou trasu dlouhou 6,5 km, která koresponduje s názvem naší akce, tedy Okolo Železné Rudy. Dále byla připravena jedna trasa v délce 15 kilometrů přes jezero a 15 kilometrů Bavorským lesem. Třicetkilometrová trasa vede do oblasti Pancíře a pro cyklisty jsou připraveny trasy 30 a 55 kilometrů. Každý účastník obdržel mapu a popis vybrané trasy. Dále jsme pro dvě stě účastníků připravili dárkovou tašku s několika dárky, slevovou kartou do prodejen Hannah a nápojem. Měli jsme i doplňkový program. Doprovozní program vyvrcholil ukázkou zásahu Záchranného hasičského sboru Železná Ruda v součinnosti s Horskou službou včetně vyproštění zraněného řidiče z havarovaného automobilu. Ukázky byly doprovázeny odborným komentářem velitele místního hasičského sboru Josefa Jaroše a náčelníka HS v Železné Rudě Michala Jandury. V termínu naší akce letos v těsném sousedství probíhalo i tradiční vinobraní spojené s pivním festivalem. Tuto akci pořádá místní Železnorudský pivovar.

Už loni jste měl představu o změnách. Letos poprvé jedná z tras vedla i do sousedního Bavorského lesa.

Dnes je aktuální rozšiřovat přeshraniční spolupráci. Proto jsme účastníkům chtěli představit i přírodní scenérie sousedního Bavorského lesa. A protože nám přeshraniční spolupráce umožnila naši akci do oblasti sousedního Bavorska zavést a získali jsme k tomu povolení, tak jsme měli jednu novou trasu do oblasti Schwellbühlau. Trasa je dlouhá 15 km, která zároveň umožní zhlédnout porosty pralesního charakteru. U této trasy je ještě jedna zajímavost a to již tři kilometry od Železné Rudy. Nedaleko nádraží Alžbětín hnízdí na řece

Řezná bobří. Za několik let vystavějí mnoho metrů dlouhou hráz a obydli.

Z čeho máte radost? Co se vám třeba při posledním loňském ročníku podařilo?

V loňském roce jsme oslovili pozváním Domov pro osoby se zdravotním postižením ve Stodě. Naše pozvání přijalo devět chlapců s naděním! Odjeli si 15 km, zúčastnili se doplňkového programu, který byl pro ně velice zajímavý. Na základě loňských poznatků se podařilo ve spolupráci s firmou Hannah na letošní ročník zařadit stanové městečko, které bylo postaveno na naší zahradě.

Kdo, nebo co vám dělá při organizaci akce největší problém?

Nevím, jestli je to problém, ale mrzí mě, že na naši pozvánku nereagovala ani jedna škola. Obeslal jsem pozvánkou všechny školy v přilehlém okolí. Zkontaktoval autobusovou dopravu, cestovní kancelář Louda Tour nabízí jednodenní zájezd na naši akci. Myslím, že obsah doplňkového programu i pro školáky je velice zajímavý. V tomto směru projevil zájem pouze ředitel místní železnorudské školy Ctirad Drahorád.

Za rozhovor děkuji Hanu Šedlíkové

Dům který zaujme – Chata Pancíř

Dnes vám představíme chatu na vrcholu Pancíře (1214 m), odkud je jeden z nejkrásnějších pohledů na Šumavu a Bavorska. Na Pancíři pramení tři řeky – Úhlava a Křemelná, které tečou do Severního moře a Řezná, která vtéká do Černého moře a prochází jím hlavní evropské rozvodí.

Chata byla postavena z iniciativy Klubu českých turistů (KČT) v roce 1923 na místě dřevěné rozhledny z roku 1880. Chatu projektoval architekt Janovský z Klatov a stavbou chaty samotný byl pověřen stavitel Kuchler ze Železné Rudy. V projektu byla zahrnuta i prosklená rozhledna, která je součástí chaty a z které je možno dohlédnout za dobrého počasí až na Alpy. Chata měla 7 pokojů pro hosty a našlo zde ubytování 30 osob. V přízemí je restaurace a venkovní terasa.

Slavnostní otevření chaty se konalo 28. září 1923. Byla pojmenována po propagátorovi turistiky na Šumavě Jaroslavu Matušovi: jako Matušova chata. Stavba chaty byla dokončena na dnešní dobu za zcela neuveditelných 5 měsíců! Pancíř s jeho chatou je dodnes vyhledávaným a oblíbeným cílem po celý rok. Vede sem lyžařský vleč a ze Špičáku lanovka s přestupem na Hofmankách. Dnes je chata na Pancíři v privátním vlastnictví a provozována jako penzion a restaurace, kde se dobře najíte. Hostům chaty je umožněn přjezd autem i v zimním období.

Foto a text: Václav Chabr

Dům HORSKÉ SLUŽBY, Špičák 56, 340 04 Železná Ruda

tel. + fax: 376 397 100, pohotovostní číslo dispečera non-stop: 376 397 273

web: www.horskaslužba.cz, e-mail: hssumava@horskaslužba.cz

Vážení čtenáři, podzimní měsíce jsou spojeny s menší návštěvností našich pohoří a klesá i počet ošetřených úrazů na horách. Bohužel musíme konstatovat, že v těchto týdnech se jednalo o ošetření velice těžkých úrazů, u kterých Horská služba Šumava zasahovala: těžké polytrauma devětašedesátiletého cyklisty v prostoru Bílé strže pod Ostřím. Těžké poranění hlavy při pádu na horském kole na Modravsku. Pád na kole a následné poranění břicha s vnitřním kr-

vičnické brigády Horské služby ČR. Poděkování patří Sboru dobrovolných hasičů ze Železné Rudy, kteří se stali dobrými figuranty při nácviku v sutinách, v prostoru staré papírny v Hamrech a 10 jejich věrných pomocníků.

10. – 12. září 2010 se zúčastnil psovod a zástupce naší oblasti Petr Pospíšil st. se služebním psem Badem mistrovství ČR IZS. Za velké konkurence složek IZS z řad hasičů, Městské policie Praha, Ostrava a kynologických brigád z jednotlivých krajů obsadil velice pěkné páté místo. Pravidelný výcvik pod vedením našeho hlavního šumavského psovoda Vlastika Maxy a mnoho hodin věnovaným náročným výcvikům přináší své ovoce. Na sportovním poli jsou kynologové Horské služby Šumava pravidelně na předních místech v celkovém umístění. Psovodi jsou velkou oporou našeho společného týmu a v záchranných činnostech velkými pomocníky.

Důkladné ošetření, a příprava k transportu

vácením opět na Modravě. Těžká dopravní nehoda v Železné Rudě. Jednalo se vždy o velmi těžké úrazy, ke kterým byl přivolen vrtulník Letecké záchranné služby a zraněný musel být transportován na specializované pracoviště do fakultní nemocnice. Pojďme však k příjemnější věci z naší činnosti. Podzimní měsíce jsou přípravou na nadcházející zimní sezónu a probíhá též intenzivní výcvik a školení všech zaměstnanců a dobrovolných členů Horské služby.

Ve dnech 6. až 9. září 2010 proběhlo cvičení kynologické brigády Horské služby ČR na Šumavě. Šumava přivítala zástupce všech sedmi pohoří ČR, kde Horská služba působí. Celé cvičení připravili pod vedením Vlastika Maxy naši kynologové: Petr Pospíšil st. a Tomáš Fait. Cvičení bylo zaměřeno na práci v sutinách, plochách a ve spolupráci s Vodní záchrannou službou na vodní hladině Lipenské údolní nádrže. Během celého třídního cvičení bylo nádherné podzimní počasí, a tak mohl být splněn kompletně připravený náročný program. Tato pravidelná cvičení prověřují připravenost kynolo-

Pece na Lipensku námetové cvičení Horské služby Šumava a SDH Nová Pec. Ošetření zra-

něného hor v prostoru Plechého a náročný transport z nepřístupného terénu prověřil znalosti, dovednosti při poskytnutí základní první pomoci a hlavně fyzickou kondici všech záchrannářů. Spolupráce Horské služby a dobrovolných hasičů má na Šumavě velkou tradici. Hasiči ze Železné Rudy, Srní, Hartmanic, Kašperských hor, Rejstějny, Nové Pece a dalších jednotek

rozmištných v podhůří Šumavy jsou vždy velice dobrými partnery a velkou pomocí při náročných pátracích akcích po osobách v terénu. Dnes u Horské služby na Šumavě platí heslo: „Na dobrovolné hasiče je vždy stoprocentní spolek.“

23. a 24. září 2010 proběhl již druhý ročník odborného semináře, který pořádá Centrum letecké záchranné služby ACR Plzeň Líně. Malebná obec Prácheň tak dva dny opět hostila jednotlivé zdravotnické složky IZS. Seminář proběhl za účasti ACR, Zdravotnické záchranné služby Plzeňského kraje, soukromé letecké záchranné služby Alfa Helikopter z Českých Budějovic, Horské služby Šumava, ISS NP Šumava a SDH Železná Ruda. Rozbor jednotlivých případů, hodnocení spolupráce všech záchranných složek, které se na Šumavě podílejí na záchranné lidských životů přinesl mnoho užitečného. Diskuse nad odbornými přednáškami zapojila všechny zúčastněné i po skončení semináře v odpoledních hodinách a večerních hodinách. Navázání osobních vztahů je velkým přínosem pro další spolupráci. Mnohdy se znají záchranníci pouze z ranních hlášení v telefonech, radiostanicích nebo při rychlém předání pacienta v terénu do sanitního vozu nebo na palubu vrtulníku. Všichni zúčastnění se připravují na další část odborného semináře, který se bude konat v lednu 2011 opět na Prácheň. Na Šumavě tak byla úspěšně založena tradice setkávání záchrannářů zdravotnických složek.

Michal Jandura,
náčelník Horské služby Šumava

Transport náročným terénem

číslo / ročník : 10 / 5

období: 5. Září – 2. Říjen 2010

Vážení čtenáři,

Jak jsme zmínili již v minulém zpravodaji, přiblížil se nám podzim a s ním i ranní mrazíky. Ty v kombinaci s padajícím mokřím listím a namrzlou silnicí mohou působit nemalé problémy řidičům. Proto jezděte opatrně. Letní pneumatiky ztrácejí své jízdní vlastnosti už při +7°C a mohou nepříjemně překvapit „uklouznutím“. Stejně tak mohou překvapit namrzlé silnice v lesních úsecích, na místech s přetrvávajícím stínem na vozovce, nebo na mostech u vody. Více jsme se této problematice věnovali v našem zpravodaji v září-říjnu 2008, který naleznete na našich internetových stránkách.

Události za období: 5. Září – 2. Říjen 2010**1x Dopravní nehoda****2x Technická pomoc**

9.9.2010 – Na žádost Policie ČR jsme asistovali s IFA AZ30 při rekonstrukci události řešené Policií.

16.9.2010 – Družstvo vyjelo k odstranění střepů z hlavní silnice Železná Ruda – Alžbětín. V zatáčce za prvním železničním viaduktem neznámému řidiči vypadlo za jízdy z automobilu převážené okno. To se rozbilo a jeho střepy zůstaly ležet uprostřed jízdního pruhu.

19.9.2010 – Po vyhlášení poplachu KOPISem HZS Pk vyjela naše jednotka k dopravní nehodě automobilu v prvním viaduktu na silnici ze Železné Rudy směrem k hraničnímu přechodu Alžbětín. Při příjezdu na místo události bylo zjištěno, že se jedná o nehodu jednoho osobního automobilu do stráně, těsně před viaduktem.

Na místě nehody se nacházel těžce zraněný řidič, který ležel mimo své vozidlo. Společně s Horskou Službou mu byla poskytnuta první předlékařská pomoc. Podle zranění bylo zjištěno a později i samotným řidičem potvrzeno, že při nehodě nebyl připoután. To, v kombinaci s větší rychlostí (dle brzdové dráhy), znamenalo těžká zranění, která si způsobil nárazem o volant a čelní okno: poranění hrudníku a tržné rány v oblasti obličeje. Pro podezření na vnitřní zranění byl na místo události povolán vrtulník LZS. Pacient byl zafixován od celotělové vakuové matrace a po příjezdu ZZS Nýrsko a Klatovy předán k transportu k vrtulníku.

Naše jednotka provedla současně protipožární opatření a zajištění místa nehody, kde byl řízen provoz kyvadlově jedním jízdním pruhem. Po zadokumentování vozidla a místa události Policií ČR jsme pomohli s naložením vraku na vůz odtahové služby.

Seminář - Prášily (23.-24.9.2010)

Hasiči města Železná Ruda se účastnili odborného semináře v Práších konaného ve dnech 23. - 24. září 2010. Seminář byl pořádán Centrem letecké záchranné služby Plzeň- Lině, ve spolupráci s ČLK Plzeň- Jih, Horskou službou Šumava, Správou NP a CHKO Šumava. Hlavním tématem byla problematika a specifika zásahů záchranných složek v regionu Šumava, resuscitace v terénu a kde jsou případné rezervy. Pro všechny posluchače, kteří na seminář

přijeli, bylo připraveno několik zajímavých přednášek o akutních a život ohrožujících stavech. Nechyběly různé prezentace a ukázky, včetně představení činnosti vrtulníku, který je často využíván při primárních zásazích v oblasti celé Šumavy. Tato akce skládala mezi posluchači veliký úspěch. Proto pořadatelé začali již nyní zvažovat pořádání ještě zimní období těchto seminářů.

Okolo Rudy 8.9.2010

Náš sbor se podruhé zúčastnil akce nazvané „okolo Rudy“, kde jsme naši jednotku prezentovali v rámci ukázek o bezpečnosti Železnorudska a zabezpečení zdejších návštěvníků. Předvedli jsme naši techniku a vybavení, které bylo navíc možné shlédnout při společné ukázce s Horskou Službou, kdy jsme zasahovali u simulované dopravní nehody. Při druhé ukázce jsme předvedli hašení hořícího automobilu. Navíc přijela jednotka HZS Klatovy s automobilovou plošinou AP27 Tatra s lezeckou skupinou, která předvedla slánění z výšky.

Zpravodaj: Filip Brož

Naši podnikatelé a služby

Radek Ipser – Přiblížování dřeva s koňmi

„Člověk musí mít koně rád a mít je v srdci.“ říká živnostník Radek Ipser, který žije v Železně Rudě. Pan Ipser má zajímavé podnikání – přiblížování dřeva koňmi. Provozuje je od roku 1998. Přiblížování dřeva dělal již dříve jako zaměstnanec – od roku 1993. Jde o náročnou a těžkou práci, při které musí nastat naprostá souhra mezi koňm a jeho pádem. Ipser pracuje na území Národního parku Šumava. Na tomto území pracuje ještě dalších osm firem a živnostníků, především na území územního pracoviště Prácheň. Jsou to buď živnostníci, kteří pracují samostatně, nebo koníci, kteří spadají pod větší firmy. „Tuto práci jsem se naučil od svého otce.“ říká Radek Ipser. Předává tuto rodinnou tradici dále na svého syna, který občas pracuje s otcem v lese.

Radek Ipser, který se vyučil jako prodáváč, začal práci – tahání dřeva s koňmi – před sedmácti lety, když mu bylo dvacet. „Tuto práci se nelze naučit ve škole.“ říká. „Je ji třeba od někoho převzít. Můj táta pracoval s koňmi padesát let a vše potřebné mě naučil. Jsem na to pyšný a svému otci vděčný.“ Žije od mala v Železně Rudě a jeho královstvím pro práci s koňmi byl Královský hvozď, Svárožná, Čertovo jezero, Rozvodí. Dnes pracuje kolem Polomu, Dobrušky, Prácheň a Smi. Většinou sám, někdy ve spolupráci s řidičem vyvážejí soupravy. Aby získal práci v lese, musí se zúčastnit výběrového řízení, které provádí správa NP Šumava, tzv. minitendr.

Jak vypadá jeden z pracovních dnů

Jeho pracovní den začíná kolem šesté ráno a končí kolem čtvrté až šesté odpoledne. Pracuje se čtyřmi koňmi. Ferdou (18 let), Šárkou (9 let), Lotou (7 let) a čtyřletou Bárou. Jsou to chladnokrevná vyšelechtěná plemena Norik a Slezský Norik, tedy plemena na těžkou práci v lese. Tyto koně lze ale používat i pod sedlo nebo do saní a kočárů. Pro práci v lese používá Ipser dva koně, druhý dva odpočívají ve stáji. Druhý den se koně vymění. Dřevo tahá buď s jedním koňm, ten druhý odpočívá, nebo v páru, to jest s oběma na jednom. Tři koně, které si sám vyučil, má na jednu oprav, nejméně Báru na dvě, protože se tahat teprve učí. Denně Radek Ipser přiblíží cca 50 kubiků dřeva, tedy asi 150 klád na vzdálenost cca 50 metrů. Někdy jen 30 kubiků, když je terén ob-

tížnější a vzdálenost ke skládce delší. Klády skládá na místo, kde si je může převážet auto nebo vyvážecí souprava.

Kůň a jeho práce v nebezpečném terénu

Koně mohou pracovat od tří let, poté co přijdou ze stáda. „Učí se příkladem, jako jsem se učil já,“ vypráví Radek Ipser. „Mladého koně učím vedle starého, protože starý mladého uklidňuje a mladý se od něj učí rozumět povelům a práci v lese.“ Koňské potahy se používají v těžce přístupných lokalitách, na vlhkých místech nebo v horším balvanitém terénu, na svazích a podobně. V obtížném terénu, za sněhu a mrazu se udělá méně práce. „Když se stane, že kůň zapadne do bažiny, musím ho vytáhnout druhým koňm. Proto je důležité pracovat s dvěma koňmi. Tato situace se stává zřídka a já si v ní musím dobře a rychle poradit, abych přivedl koně i sebe v pořádku domů.“ Za obtížnou práci jsou příplatky. „Když je člověk pracovitý a šikovný, nechají se vydělat slušné peníze,“ komentuje to Ipser. V koních vidí technickou i emocionální výhodu: „Vyvážecí souprava se nedostane do obtížného terénu. Kůň je pro práci v lese nepostradatelným článkem a není přirodu jako lesní technika. Slezce z mírné skály, projde mezi stromy, přejde šesté mlazinu.“

Prání na Štědrý den

„Každý kůň má svůj charakter, který musím umět vycítit a porozumět mu.“ říká Radek Ipser. Třeba osmnáctiletý kůň, který už patnáct let věrně pracuje v lese, je pomalejší, a proto s ním musím opatrně zacházet, protože si to zasloužil. Musím ho umět pochválit. A vědět, jakou kulatinu mu mohu navázat. Hlavní je umět se sžít s koňm. Toto je velmi důležité a nelehké. Kůň musí člověku důvěřovat a naopak. Tato práce prochází srdcem a dělá mi radost, když vidím, že z mladého koně vyroste dobrý, pracovitý a svou rukou naučený kůň, o kterém vím, že pro mě udělá vše, co mu poručím a řeknu.“ říká Radek. „Miluji je a mám je ve svém srdíčku, protože jsou součástí rodiny. Třeba na Štědrý den jde se svou rodinou napřed do stáje a obdarím své koně jablky, chlebem, mrkví, cukrem nebo prostě tím, co mají rádi a poděkuji jim za věrnou práci za uplynulý rok, kterou pro mne vykonali v lese a popřeju jim hodně zdraví do No-

vého roku a poprosím je, aby zde se mnou ještě mnoho let zůstali.“

Náklady na koně jsou vysoké

Kůň má své potřeby. Jako každý z nás musí jíst, aby mohl žít. Obstarání potravy pro koně není jednoduché. Ipser to popisuje takto: „To znamená další náročnou práci, tedy skládku seno a oves aby bylo dost na celý rok. Dalším krokem, který se musí učinit, aby koně mohli vykonávat práci v lese dobře a bezpečně, je kování a strohání koní. Každé tři měsíce nové kování (cca 1 000 Kč jeden kůň).“ Je tu však určitá výhoda: Do kovárny se dnes nemusí, pojižná kovárna přijede za majitelem koní. Pro práci v lese kůň potřebuje výstroj, která obsahuje kompletní postroj s chomoutem, opratěmi, ohlávku a udičkem (cca 25 000 Kč), tetězy a rozporky. Nepostradatelnou součástí postroje je podpěška pod lžičkem. Práce v lese začíná po sněhu, který odejde a koně se sněhem, který přijde. V zimě kůň koně nepracují, musí mít možnost výběhu. „Můj pracovní den začíná ráno, kdy se kůň musí nakrmit, vyčistit, napojit a postrojovat to znamená připravit k práci v lese. Dále se musí vykydat a připravit další dvě krmení, které následují odpoledne a večer, takže práce pro mne nekončí přijezelem z lesa, ale až večer,“ říká Radek Ipser. Stáj má nedaleko od svého bydliště. Do práce své koně přepravuje šetně, přepravníkem pro koně.

Kočárem i saněmi

„Chci bych přinést Železně Rudě něco zvláštního. Pozvednout zde šumavskou krajinu a ukázat pohodu, která tady vládne, s pomocí svých koní,“ plánuje Ipser. V letních měsících chce jezdit s kočárem po individuálních trasách. Jedna z projevů by vedla k Čemenu jezeru. Do kočáru se vejde sedmáct lidí. Už v letošní zimě bych chtěl ukázat krásy zámku Šumavy se saněmi taženými koňským spřežením. „Do budoucna bychom chtěli s moji přítelkyní Andreou umožnit nejmenším, aby poznali koně blíže a mohli se na nich svést a pocítit co kůň dokáže, jaký vzácný dar má v sobě,“ uzavírá své vyprávění Ipser.

Klient se může na termínu vyjížďky nebo na tahání dřeva dohodnout s panem Ipserem na tel. 732 411 671.

— rh —

Kontakty:

Hotel Čertův mlýn

Špičák 132

340 04 Železná Ruda

Tel.: +420 376 397 380

Mobil: +420 602 707 075, 095

www.hotelcertuvmlyn.cz

recepcie@hotelcertuvmlyn.cz

Krytý vyhříváný 12 m dlouhý PLAVECKÝ BAZÉN

Těšíme se na Vaši návštěvu!
Každý den 7.00 – 21.00 hodin

Placená inzertce

Něco málo z kuchyně mládežnického fotbalu v Železně Rudě

Fotbal má v Železně Rudě své nezastupitelné místo. Myslím, že je pomalu čas na bilancování a shrnutí celého roku a hlavně vás trochu obeznámí jak to u naší mládeže válejí za Železnou Rudu na zeleném pažitu.

V roce 2009/2010 okresního přeboru starších přípravků (zde mohli hrát pouze žáci do deseti let) jsme se umístili na 6. místě. Myslím, že to není špatné umístění z celkového počtu osmnácti zúčastněných týmů. Z nich byly nad náše síly celky Nýrska, Mochtina, Lub, Chanovic a hlavně Sušice. Odměnou našim klukům za přístup k tréninku a odpovědným výkonům v zápasech byla návštěva ligového utkání Viktorie Plzeň s Jabloncem ve Struncových sadech v Plzni. A návštěva to nebyla ledajaká! V poločas ligového utkání sehráli desetimínutové utkání na hlavním stadionu před zaplněnými tribunami. Soupeřem jim bylo mužstvo z Blovic.

Do podzimní části soutěže jsme vstoupili již v kategorii žáků (zde mohou hrát až ročníky 1995). I tady si náš celek vede velice dobře, z osmnácti zúčastněných mužstev máme suverénně největší rozdíl mezi vstřelenými a inkasovanými brankami a držíme se na druhém místě za Dlouhou Vsi. V této soutěži letos zaručujeme dlouholetou práci, kdy jsme starší ročníky byli schopni doplnit mladšími a dohromady vytvořili velice kompaktní a sehraje mužstvo. Na podzim hrajeme ještě tři zápasy, konkrétně 16.10. od 10.00 v Dlouhé Vsi, dále 23.10 v 10.00 v Železně Rudě s Hartmanicemi a podzim zakončíme opět domácím zápasem 30.10. v 10.00 s Nezamyslicemi.

Kluci by mi neodpustili, kdyby zde nenašli své jména. Tak tedy: V tomto roce můžete vidět v dresu Železně Rudy Káju Hacha, Vítku Mahovského, Standa Němce, Jirku Hánu, Honzu Jirku, Matěje Fencu, Ondru a Vojtu Novotných, Lukáše Hájku, Jirku Jelínka, Fandu Zelenku, Michala Jančuru, Matěje Valenta, Václava Topola a Hynka Nguyeny. Trenéři jsou Vítězslav Hájek, David Greiner a Martin Halama.

David Greiner, Železná Ruda

Po startu hlavního závodu mužů.

Okénko do Bavorska

Hala Arberland v Bavorské Rudě

Na svatého Václava se v Železně Rudě opět běhalo

Přes velice nepříznivé počasí uspořádal Tatran 21. ročník Podzimního běhu. Počasí se odrazilo zejména na účasti závodníků mládežnických kategorií. Děti, které se od závodění nechtely odnít, zaslouží obdiv. Bylo jich celkem třicet. Bohužel málo z nich místních. Naopak závodu dospělých se zúčastnilo rekordních 51 běžců, z toho 21 žen a juniorek. Nejrychlejší z nich byla Kateřina Beroušková z TJ Tatran Chodov, druhá doběhla Pavla Zahálková z domácího Tatranu. Nejrychlejší juniorky přijely z Plzně a nejlepší z nich byla Martina Janoušková.

V hlavním závodu mužů (muži do 39 let) na trati 9,1 km zvítězil domácí Jirka Voják před Tomášem Veberem z Tatranu Chodov a třetím plzeňským lyžářem Vladislavem Razým. Nejlepší z domácích skončil Jakub Korán na čtvrtém místě. Železnou Rudu reprezentovali tři běžci veteránských kategorií, Josef Růžička, Ctirad Drahomír a Petr Mejstřík.

Po podzimním závodu každoročně vyhodnocují pořadatelé součet jarního a podzimního běhu nejlepšího běžce Železnorudské kotliny. Letos putovaly úřady v ženské i mužské kategorii na Chodsko. Získali je Vendula Franková a Tomáš Veber.

ctidra

1. místo Tomáš Pscheidt, 2. místo Miroslav Stüdler, 3. místo Dominik Vizinger

NP Šumava a stabilita regionu

V poslední době nabývá šumavské diskuse opět na obrátkách. Mluví se však bohužel jen o důsledcích – dosazovat, nedosazovat, těžit, netěžit. Příčina rozcházení stavu kolem Národního parku Šumava leží hlouběji. Je to uspokojenost a bezkonkurenčnost, se kterou se na správě NP Šumava pracuje už od roku 2005.

V té době byla konsensem mezi lesníky, biology a zoology příprava nová, tzv. ekologická zonace s horizontem 10, 30 a 50 let pro přechod 30% plochy NP Šumava do bezzášahového režimu. U této zonace ale bez vědomí Rady parku, obcí a návštěvníků skupina radikálních ekologů na správu parku škrtla nuly. Tato radikální skupina se dostala do funkcí lobbyistickými vlivy a přes doporučení od Hnutí Duha na Ministerstvu životního prostředí. Přechod do bezzášahovosti mohli tedy začít do roku. A taky začal. Tehdy se na správu parku hledal nějaký právně závazný materiál, který by měl 30% bezzášahovosti právně ospravedlnit. Nenašlo se nic, kromě jedné tiskové zprávy sepsané na začátku ministrování Libora Ambrozka. Právně závazné nebylo nic. Tehdy byla jediná možná cesta: trpělivě vyjednat s obcemi a odpůrci bezzášahového režimu možný kompromis, řekněme 20 nebo 25%. A hlavně pracovat na sčelení rozkořávaných prvních zón. To se nestalo. Šlo se stěmhlav.

V roce 2007 vedení parku na projednávání nové zonace úplně resignovalo a našlo jiný způsob: tzv. diferencovaný management, kterým byla přijata okamžitá bezzášahovost na 30% plochy parku ministerským rozhodnutím. Obce, politici a jinak smýšlející odborníci tak byli vychováni ze hry. Dnes Šumava sklízí plody této uhlášenosti. Navzdory neustálým proklamacím správy parku o tom, že „křovcová situace je v normálu“ je tu kalamita jako lusk. Vzpomeňme na to, že správa parku ještě loni zakazovala slovo „kalamita“ svým pracovníkům používat! Na české i bavorské straně se od loňska těží ještě víc než v hospodářském lese, těží se harvestory a dokonce lanovkami, množství vytěženého dřeva nemá obdoby v historii obou parků. Paní Němcová, která nedávno do Fóra čtenářů MFD napsala, jakou že to „stroje nadělají v lese paseku“ asi v poslední době na Šumavě vůbec nebyla. Takové holiny, které dnes na území parku vznikají, nebyly káceny ani v době panování tak kritizovaného „dřevařského“ ředitele Ivana Žlábků. V bavorské části parku to došlo dokonce tak daleko, že tamní ekologická organizace Bund Naturschutz zaslala ministru životního prostředí do Mnichova dopis, v němž žádá okamžité zastavení drastických těžeb v jadrové zóně nové části parku a zákaz vjezdu těžké techniky na území parku. Těžby tedy nehrozí, jak tu a tam nějaký neinformovaný autor píše, těžby jsou smutnou realitou.

Rád bych se také zeptal: Kde jsou všechny ty strategické dokumenty, ať už Analýza vývoje parku, Víze a strategie, materiál Konečné společné a Konečné společné koncepce, Velká dohoda, Víze Šumava 2020 a Analýza NUTS? Pracovalo se na nich celá léta, prakticky od roku 2004, nalily se do nich statisíce, ale ani jeden nebyl dosud dokončen, projednán a schválen. Jak to, že nebyl veřejně projednán plán správ obou parků na vytvoření nejvyššího stupně divočiny podle kategorie Ib IUCN na 15 000 hektarech plochy parků, plán, ve kterém se stále pokračuje? Vědí o možných důsledcích toho plánu starostové Kvildy, Horské Kvildy, Modravy, Práší a Železné Rudy? O čem svědčí, že s tak zásadní věcí nebyla seznámena veřejnost? O maximálním pohrání správy parku lidmi z regionu a návštěvníky Šumavy. Samozřejmě, cesta o nás bez nás je rychlejší. Není to ale cesta ke stabilitě na Šumavě. Bohužel se současný ředitel František Krejčí spolu s ministry Bursíkem a Mikem spolupodpisal na současném neutěšeném stavu. Je to stav, kdy extremismus a lobbyismus mají přednost před rozumnou dohodou a stabilitou šumavského regionu.

(Přáno pro MFD) Radovan Holab

Třetí suché stromy lze vidět mezi Roklanem a Luzným

Lesy plné překvapení

O šumavských lesích se vypráví leccos. Že jsou to smrkové monokultury, vysázené a pěstované lesníky několika generací, že smrky jsou tu nepůvodní, vysázené a vyrostlé ze semen smrků rostoucích dříve kdesi v Karpatech... Jak to tak na Šumavě bývá, to, co je pravda jen pro malé části území, se začne tradovat najednou o celém území.

Správa CHKO od roku 2003 zjišťuje skutečný věk lesa na pařezech po těžbě. Na vytěžené prostory změříme velikost pařezů a spočteme stáří stromů. Na jednom snímku je průměrně 11 pařezů. Místa sčítání vybíráme pokud možno tak, aby spočtené hodnoty neovlivňovaly okraje lesů nebo okraje porostních oddílů. Výsledky sebrané za sedm let na bez mála 10 000 pařezů překvapily i nás. Rád bych se s Vámi o nějaká ta překvapení podělil.

Ukázalo se, že lesy na Železnorudsku jsou jiné, než lesy ostatní Šumavy. Například lesy Královského hvozdu jsou v průměru starší, než například lesy na Boubínsku nebo Stožecku. Železnorudské lesy také nejmenší rostou, jejich dřevo je hustší. Nejstarší stromy rostou na jihozápadních svazích Jezerní hory – tam jsou do dnešních stromů, jejichž věk dosahuje 340 let. Lesů, v nichž některé stromy dosahují věku 300 let, je tu ovšem více: kolem vrcholu Ostrý, na Svarohu, Jezerní hoře, na Pokomu a v pramenitých Křemelně na Šmauzech. Na Šmauzech smrky na některých místech rostou tak pomalu, že stromy, jejichž věk se pohybuje mezi 180 až 280 lety mají kmeny silné sotva 30 cm. Snad proto jsou v lesích porostních mapách zařazeny do kategorie osmdesát let stoletých.

Překvapivé jsou i lesy na Špičáku. Jeho jižní svahy bývají v 19. století odlesněny, a tak tam dnes rostou smrky staré 30 až 120 let – čím blíže k vrcholu, tím hojněji se ale vyskytují stromy starší. Na vrcholu Špičáku kolem skalních hřbitů najdete smrkový les, jehož každý třetí strom překračuje věk 200 let. Podobné je to na severní straně Špičáku a Rozvodí, stromy staré 160 až 200 let tvoří až desetinu všech stromů, zcela výjimečně najdete ale i strom starší. Původní lesy byly totiž za Hohenzollernů v 19. století káceny tak, aby nemusely být uměle zalesňovány, a aby zůstalo po těžbě alespoň 5% semenných stromů. Kontinuita původního lesa je tu tak zachována.

Jedním z nejstarších stromů je pravděpodobně velká jedle pod stěnou Černého jezera, blízko turistické stezky. Její věk neznáme přesně, můžeme jej jen odhadovat. Pravděpodobně se pohybuje mezi třemi sty až čtyřmi sty lety.

Pavel Hubený, správa NP a CHKO Šumava

Žijí mezi námi – Vladimíra Navrátilová-Hrdá

Jak se z učitelky stane květinářka

Narodila se 10. září 1962. Z porodnice si ji maminka přivezla přímo sem do Železné Rudy. Vladka je první žena, která v Železné Rudě vyrostla a nikdy ji, kromě středoškolských studií, neopustila. Ba ani paní Janůvová, pamětnice, které jsme věnovali portrét v ZZ 4/2009 tady kvůli světové válce nemohla prožít své rané dětství.

Protože jsme s Vladkou absolventky stejné střední školy, vrstevnice a matky dětí téměř stejného věku, dobře jsme se pobavily. Vladka vzpomínala všem mým podnětům k vyprávění. Prý že není zajímavá. Ale co je nezajímavého na osobnosti, která neváhá po jedenácti letech práce, od mateřské školy vysněné, převrátit svůj život naruby? Jit do neznáma. Vztit práci, kterou svou kvalifikací převyšuje. A nakonec se pustit do nejistoty živnostnictví. Znovu se školit, učít se spoustu nového, ač výsledek je v mlhách budoucnosti.

Jak to tedy bylo. Vladka vzpomíná na své dětství jen v dobrém. Ve škole ji ovlivnily učitelky Kratochvilová a Houdková tak, že již od této doby tvrdila, že bude učitelkou v mateřské škole. To přání ji vydrželo po celou základní školu a bylo tak silné, že kvůli němu dokázala i překonat a odstranit vadu výslovnosti. A to ne-

dokázala v prvních ročnících základky ani paní učitelka Sekelová!

Školní léta

První písmenka se učila číst a psát pod vedením paní učitelky Toušové a pak chodila do třídy Zdenky Sekelové. Přibližně v sedmé třídě se stala jednou z prvních žaček lyžařské školy a trénovala tak uvolněně, že se stala přebornicí Západočeského kraje.

Léta mezi dětmi

Po základní škole se jí splnilo přání studovat učitelství v mateřské škole. Po maturitě se vrátila a ve škole vydržela do roku 1991. „Nejvíce vzpomínám na první třídu, se kterou jsem pracovala. Dokonce mě i na sraz ze základky pozvali. Učitelky ze školky měli jako překvapení,“ říká se zřetelným potěšením. Práce ve škole by jí asi v době letní dovolené chyběla, tak alespoň jezdila jako vedoucí na tábory a navíc absolvovala kursy trenérství lyžování a několik let spolu s Bohumilem – Bědou Strádem vedli malé lyžaře. Pravidelný režim přerušila mateřská dovolená. Po ní se Vladka vrátila do práce v roce 1991.

Rozhodný krok

Nová pravidla práce ve škole – vlastně žádná pravidla a bezbřehá volnost dětí – ji zklamala. Sice se charakterizuje jako neprůbojná, ale její různý krok, změna práce, napovídají spíše opak. Vystřídala zaměstnání v několika restauracích a penzionech, běhala mezi prací, dětmi a stavbou domu. „Bylo to něco jiného, byla to honička, manžel ještě pracoval jako voják a já v hospodě. V noci jsem se vracela z práce a od rána nanovo,“ shrnuje tehdejší dobu. V roce 1992 bylo zkolaudováno. V té době se také začalo rýsovat budoucí květinářství. Otevřela jej v listopadu 1996. A jak je spokojená? „Jako každý malý živnostník pracuji od rána do večera, prostě pořádek,“ říká a pak ještě přidá, „a jako každý živnostník také v noci leckdy nespím a přemýšlím, jestli mám všechno v po-

řádku. Ale kytky za to stojí.“ Co je nejlepší v květinářství? „Nejradši rozvážím květiny, když například přes nějakou agenturu posílá manžel své ženě, která je tu na dovolené, kytičku,“ zazní se zřetelným dojetím, „zařím se mi stalo pouze dvakrát, že obdarovaná byla navštívaná. Zpravidla se ale rozzářila nadšením a zvědavostí. A to je milé a vždy mě to potěší.“

Na květomluvu nevěří, každému kytce řeknou něco jiného, tak si dopřejte podle vlastního srdce. Vladka vám připraví vazbu pro jakoukoliv příležitost a navíc dá radu, kterou posílá i našim prostřednictvím: „Aby vám kytka dlouho vydržela, vyměňujte vodu, dejte vitamíny, konec stonku seřezávejte.“ Že to zní banálně? Ano, ale to není konec. „Dávejte málo vody do vázy, kytka pije jen tím fezem.“ No jo, napadá mě srovnání, vždyť nám lidem taky vadí nohy namočené do studené vody až po kolena nebo výše, jak to má vydržet kytka?

A co by nejraději v Železné Rudě změnila je posledním tématem, které otvíráme. I tentokrát se jinými slovy opakuje přání, aby se lidi potkávali co nejvíce, aby si šli zatančit, pobavit se, zkrátka, aby využívali všech příležitostí k setkání, kterých se u nás neděje málo. Kdyby mohla, odstranila by „ostudu proti kostelu“ a pořídila chodníky.

(podle vyprávění Vladimíry Navrátilové zaznamenal Věra Drahorádová foto Václav Chabry)

SUDOKU

Železnorudského zpravodaje
na říjen 2010

Obtížnost: 3 / 191

Z receptáře babičky Tomáškové

Nastává doba posvícení. Co to je a kde se vzalo ono slovo, je na jinou rubriku. Zmínuji to proto, že císař Josef II. roku 1786 nařídil jednotné datum posvícení – třetí říjnovou neděli po svátku svatého Havla. To je letos 17. října. Tak si tedy upečme něco dobrého.

Švédský koláč

3 hrnky polohrubé mouky, 1 hrnek cukru krupicového a 1 prášek do pečiva spolu dobře promícháme. Velmi dobře vymažeme pekáč a rovnoměrně posypeme polovinou sypké směsi. Nápila: 3/4 kg tvarohu, 3 vejce, 1 hrnek pískového cukru, 1/2 l mléka, muškátový oříšek a citronová kůra rozmixujeme, rozlijeme na směs, zasympeme zbytkem směsi a poklademe plátěčky másla. Pečeme dozlatova.

Kdysi jsme v naší rodině často pekli tento rychlý a výborný koláč. Jen jsme místo tvarohu používali jablka – i na ně je teď ta pravá doba. A protože žijeme stále uchvátaněji, vězte, že tento koláč je opravdu z těch nejrychlejších. A navíc – „těsto“ ani mísu neušpiní. Tak příjemné pečeni a dobrou chuť.

vedra Připravil: Josef Růžička

Přechod hranic kolem Juránkovy chaty

V sobotu 25.9. byla založena nová tradice putování na Svaroh. Šlo se po tradičních cestách, které jsou dnes bohužel na české straně uzavřeny nebo neznámé. Počasí nebylo optimální, bylo zataženo a místy i přišlo. Přesto na akci přišlo nebo přijela asi stovka lidí, většinou středního věku, mezi nimi několik dětí. První etapou byl výstup na Svaroh (Zwercheck) z bavorské lokality Scheiben u Bremesu na silnici Bavorská Ruda – Lam. Svaroh je hraniční hora západní Šumavy vysoká 1333m. Pokud by bylo hezky, byl by z ní mimořádný výhled jednak na hřeben Velkého Javoru v Německu, jednak na hřeben Pancíře a dál do údolí úhlavly na české straně, jednak na hraniční hory směrem Prášílům a Modravě. Na úbočí Svarohu leží unikátní kamenná moře. Svaroh je zatím turisticky dostupný jen z německé strany. Z české strany je sem vstup zakázán z důvodů ochrany přírody, i když tu ještě krátce po válce stával nejvýše položený hotel v Čechách – Juránkova chata. Juránkovu chatu postavil v roce 1922 plzeňský Ski klub na hraničním hřebenu jako malý snub, pojmenovaný po propagátorovi lyžování Arno Juránkovi. Snub po čase vyhořel a na jeho místě vyrostla nová na tehdejší dobu přepychová chata s ústředním topením. Koncem války byla úplně zničena. V létě roku 1945 členové klubu na troskách postavili další. Od roku 1948 zde pobývala jednotka Pohraniční stráže, po jejím odchodu zbyly jenom ruiny. Ještě v osmdesátých letech stála část obvodového zdiva. Dnes na místě Juránkovy chaty stojí pamětní tabule, kterou sem umístilo Město Železná Ruda.

Jak akce probíhala

První česko-německé putování na bývalou Juránkovu chatu organizoval Sportovní klub Špičák a SC Bodenmais ve spolupráci s Horskou službou Šumava a Berwacht Bayerwald. Turistického vedení se ujali Milan Hampel a Manfred Weps, na místě Juránkovy chaty pronésl autor publikací o Šumavě Milan Kintzl z Kašperských Hor krátkou vzpomínku na dávné turisty a lyžaře, kteří tu nalézali útočiště. Ve svém proslulo varoval před dalším uzavíráním Šumavy před turisty a nabádal, aby tradiční cesty na Šumavě byly otevřeny. Někteří účastníci akce vyšli už den předtím a pšepali na nově obnovené Chammer Hütte mezi Velkým a Malým Javorem. Tato ubytovna a restaurace, která nedávno vítězila proslulým řízením z hlediska životního prostředí, by mohla být pro naše ortodoxní ochránců inspirací, jak skloubit šetrnou turistiku a ochranu přírody. Další účastníci vyšli v sedm ráno z Bodenmais a šli po trase Chammer Hütte, Malé Javorské jezero a Scheiben. Tam se spojili s převážně českou skupinou, která vycházela ze Scheiben. Turisty přivítal na parkovišti Scheiben přivítat starosta Michal Šneberger.

Po hodinové přestávce na místě bývalé Juránkovy chaty přechod pokračoval po lesních cestách kolem několika mysliveckých posedů na trasu Stateček – Jezerní stěna. Z tzv. točny, kterou cesta Stateček – Jezerní hora končí nedaleko od morény Černého jezera, průvod sestoupil bývalou turistickou cestou na značenou trasu Bílá Strž – Černé jezero (tak, jak to povolila správa NP a CHKO Šumava). Od Černého jezera účastníci vystoupili po značené cestě po bývalých hraničních zátarasech na Čertovo jezero a odtud šli po žluté na Špičák, kde ve cca 17 hod. následovalo zakončení akce v Café Avalanche. Kolem 20 hod. byli rozvezeni zpět na Scheiben pro auta, případně až do Bodenmais.

Zelená opona na Šumavě

Akce neupozornila jen na to, že na Šumavě jsou krásné a dosud neobjevené turistické cesty. Upozornila i na to, že ve společné Evropě dosud existuje absurdita, že některé lokality, zejména ty v bývalém hraničním pásmu, jsou dostupné jen z německé strany. Účastníci akce komentovali negativně právě to, proč by Němci měli mít možnost volného přístupu na hraniční chodník a Češi ne (to se netýká jen oblasti Svarohu, ale také Falkensteinu, Roklanu, Mokrévce nebo Luzného). Je třeba zdůraznit, že správa NP a CHKO Šumava se dokonce snažila, aby značená turistická cesta na hraničním chodníku v oblasti Svarohu byla uzavřena. Po sestupu na české území se účastníci akce většinou podivovali, jak hustá síť lesních cest existuje v oblasti mezi Svarohem a Jezerní stěnou. Mysleli si totiž, že tu žádné cesty nevedou, protože správa NP a CHKO Šumava se neustále ohání ochranou tetřeva a zachováním panenské přírody. Také se divili, že správa NP a CHKO Šu-

mava zlikvidovala bývalou pohraniční rotu na Černém jezeře, ale slibená kompenzace – nová stavba stylového kiosku s občerstvením a suvenýry nevnazila.

Město vydalo k akci leták - skládačku

K akci přechod na Juránkovu chatu vydalo Informační turistické centrum města Železná Ruda hezký česko-německý informační leták s názvem „Společná historie, společné dědictví“. V letáku jsou například fotografie Juránkovy chaty, snímky dnes už zrušeného pavilonu u Černého jezera, Klatovské chaty na Místku, záběry starých lyžařů na Jezerní hoře nebo překřtěné mapy ze třicátých let, kde je patrné, kudy tehdy šly značené turistické trasy. Říká se tu: „Dnes z málo pochopitelných důvodů je do tohoto území na české straně v podstatě vstup turistům zakázán, může se projít jen po státní hranici, ze které se k atraktivním cílům není možno podívat. Cesty a silničky jsou, veškeré značení chybí. Turisté přicházejí mimo jiné o tři silné, zcela unikátní zážitky, které se nevymažou dlouho z paměti – o strhující vyhlídky z karových stěn na hladinu ledovcových jezer – Černého a Čertova a o průchod po vybudovaném chodníku v kamenném moři na svahu Jezerní hory. I přechod části hlavního hřebene Šumavy od úpatí Jezerní hory přes Svaroh a Korkháče na nádherný skalnatý vrchol Ostroho z Čech podniknout oficiálně nelze.“ Můžeme tedy spolu s Emilem Kintzlem věřit, že přechod Svarohu v onu deštivou sobotu 25.9. skutečně napomůže rozumu, tedy otevření západní Šumavy i z české strany a zrušení v 21. století absurdní zelené opony.

Radovan Holub

Účastníci přechodu se v mlze zastavili na místě Juránkovy chaty, dostali i občerstvení

Trocha historie nikoho nezabije Profesor Viktorin Zeithammer – Ursus Šumavský

Mezi členy pedagogického sboru z počátků existence sušického reálného a pozdějšího reálného gymnázia má čestné místo zvláště Viktorin Zeithammer a v historii školy by neměla být tato osobnost zapomenuta.

Byl šumavským rodákem – patriotem. Šumava byla jeho láskou po celý život. Narodil se 17. května 1872 v Českém Krumlově v rodině schwarzenberského úředníka, který byl služebně překládán – nejprve do Třeboně a později do Vimperka, kde byl jmenován správcem tamního rozsáhlého panství. Viktorin začal chodit do německé školy a tam se brzy naučil dialektu šumavských Němců, jehož pak často ve svém styku s nimi i ve své literární práci využíval. Maturoval v r. 1892 v Písku a po absolvování filozofické fakulty U.K. v Praze, kde studoval moderní filologii a literaturu, získal aprobaci pro vyučování v české a německé řeči na středních školách. Nejprve nastoupil v r. 1896 místo pomocného učitele na reálce v Jičíně a pak od r. 1902 učil v Českých Budějovicích. Poté nastoupil jako suplent do Kutné Hory a tam byl později jmenován profesorem. A konečně v r. 1907 začal učit na nově zřízené reálce v Sušici – v druhém roce její existence.

Vycházky do okolí Sušice

Tady se brzy stal nejvýraznější postavou mezi učiteli školy. Z četných vzpomínek jeho bývalých žáků se dozvídáme, že vždy měl blízko k dětem z rodin často v těžkých podmínkách žijících obyvatel Šumavy a jejího podhří. Byl vynikajícím učitelem, který dovedl studenty svým výkladem zaujmout. Byl k nim tak přátelský, že jen zřídka a velmi nerad užíval hodnocení – nedostatečná, naději volal žáka k tabuli ještě jednou i vícekrát v téže hodině ve víře, že přece jen objeví nějakou jeho vědomost z jiné části lekce. Rád se svými žáky podnikal vycházky do sušického okolí a otevíral jim poúčené pohledy na krásy Pootaví. Vrozená chuť k cestování rostla v něm už v útlém věku, kdy svého otce doprovázel již na služebních cestech, na nichž prošel křídlem kráčem nádherné šumavské lesy od Boubína k Prachaticům, ke Kunžvartu a Kvilďam až ke Stachům. S otcem se dostal i do Povýří a na Sušicko.

Láska k Šumavě a vztah k ní ho pak přivedl do Sušice, které dal přednost před nabízeným místem v Praze na gymnáziu. Touha k těsnějšímu kontaktu se šumavskou přírodou a k jejím lidem ho později přiměla přijmout místo okresního inspektora, které zastával mezi léty 1912 – 1919. v tomto období se stal iniciátorem a zakladatelem českých menšinových škol a výchově šumavské mládeže, rozvoji turistiky a práci pro české menšiny ve spolku Národní jednoty pošumavské. Úzké přátelství ho spoutalo s básníkem Svatoplukem Čechem, jenž mu věnoval faksimile vydání svých Písní otroka a jenž

byl i kmotrem jeho syna, milovaného Svatose. Přáteli se také s básníkem Jaroslavem Vrchlickým, jenž mu, jako svému příteli, věnoval svoji fotografii i s básníkem Adolfem Heydukem.

Zeithammer cestovatel

Výborným učitelem ve vztahu k Šumavě byl i rodinný přítel Karel Klostermann. Ve svých esejích, stejně jako Klostermann, je i kritický k chování a způsobu života českých obyvatel v šumavském podhří, kde připomíná větší houževnatost a pořádkovitost obyvatel německých, ale i počinající agresivitu šumavských Němců. (Vaterland muss grösser sein). Tak jako Klostermann dokonale ovládal německý šumavský dialekt, který popisoval jako směr němčiny Hochdeutsch a dialekt zvaného Boirisch. Rád je vkládal do svého vyprávění o stýkání s Němci. Připomínala mu domov, německé prostředí v němž vyrůstal v tvrdých přírodních podmínkách a kde často slyšával „Jou omat i di Beag, duat kimmt nix af“ (Ba nahoře v horách, tam se nic nedáří). Zeithammer se vydával i do ciziny, navštívil Bosnu, Alpy, Benátky i Anglii kde navázal přátelství s anglickým londýnským slavistou T.P. Marchantem. Na jeho podnět navštívil tento jeho přítel (a jak píše, přítel našeho národa) dne 3.11.1907 sušickou reálku a po něm, o týden později, i jeho přítel Jaroslav Vrchlický.

Psal do Sušických listů jako Ursus

Po inspektorském intermezzu se v r. 1919 vrátil ke své učitelské práci – již na reformní sušické gymnázium. Po celou dobu svého života v Sušici byl členem, jednatelem, předsedou výboru Národní jednoty pošumavské, předsedou místního Klubu českých turistů. Jako jeho funkcionář byl nadšeným propagátorem návštěv střední Šumavy a Povýří a jako první začal uskutečňovat soustavné turistické značení cest v sušickém okolí. O tom, jakou úctu si získal i v zapadlých kšádkách, svědčí i čestné občanství, které mu přiznala i obec Javoří. Od této obětavé práce ho neodradila ani těžká osobní rána, která ho postihla úmrtím první manželky, jež ho vždy obětavě na cestách Šumavou provázela. Vytvářel zásobovnu sušické noviny Svatobor a Sušické listy. Svými příspěvky o Šumavě a jejím lidu pod pseudonymem Ursus (medvěd) Šumavský, vydal i knížky Šumavské dumy a táčky a jed v žilách, propagující abstinenci. Jeho hlavní dílo je však popis Sušicka, Hartmanicka a Nýrsky v Korbové díle Království české. Psal i do Jihočeských listů, Českých květů, jeho překlady z angličtiny a ruštiny přínášel list Národní politika. Svým osobitým a poněkud archaickým slohem připomíná místy v líčení přírodních dojmů svůj vzor a svého přítele Karla

Pokračování na straně 25

Z městské knihovny

V září probíhala v knihovně soutěž pro děti na téma „Co jsem četl o prázdninách“. Výtvarnou část vyhrála Dáa Alková z páté třídy, o přetčené knize nejlépe napsala Eliška Larvová, obě dívky obdržely knižní odměny.

Poslední nově zakoupené knihy jsou hlavně pro děti, které v rámci Týdne knihoven v říjnu knihovnu se školou navštíví. Nejmenší čtenáři jistě potěší knihy Doktor Racek na horách, Klárka a Kubík, Pohádky o vilách, Žádni strach, zájku, Jen počkej, Tapák na výletě nebo Zířá příběhy, které učí děti jak spolu vycházet a vzájemně si pomáhat.

Z nakladatelství Fragment přibýly knihy prvního samostatného čtení od Mary Osborne o zajímavých dobrodružstvích – v pralese, s tajemným rytím, v říši pyramid nebo v zemi nindžů. Pro divky od jedenácti let jsou určeny čtyři díly fantastických příběhů Čarodějky šestého měsíce od Moony Richtera a Pupky – jeden z nejpředávavějších francouzských komiksů posledních let, který s nadávkou líčí příběhy tří kamarádek.

Pro dospívající čtenáře, preferující sci-fi literaturu, jsou připraveny k vypůjčení australské dobrodružné knihy – trilogie o tajemné zemi Rondo od Emily Roddové, trojdielná saga o Percy Jacksonovi od Ricka Riordana a Upřímné deníky od Lisy J. Smith.

Pro dospělé vybíráme: Mailové povídky v mydlové bublině od Ireny Táborské, je to emocionálně silný filozofický román o životní bilanci ženy s neurotickým onemocněním ztvárněný e-mailovou korespondencí. Ženy jistě potěší poslední román od Joy Fieldingové s názvem V pavučině vztahů, výběr citátů z děl významného autora Paula Coelho – Láska nebo psychologický román Olgy Walló Na počátku byl kříd, který je úvodním svazkem rodinné sagy Věže Svatého Ducha, v níž se zřetelně prolíná realita s fikcí.

Všichni, kteří se chtějí něco více dozvědět o historii, si mohou přijít vypůjčit nově zpracované knihy od Heleny Mandelové, které přístupnou formou zpracovávají světové dějiny od pravěku, středověku až po současnost. Zelela originální je kniha Dvacet století o sobě, která přibližuje dané období prostřednictvím 260 dobových dokumentů.

Podrobné anotace a ukázky obálek knih najdete na webových stránkách knihovny v on-line katalogu. Navštivte knihovnu, těšit se na vás.

Martina Najmanová, knihovnice

Trocha historie nikoho nezabije Profesor Viktorin Zeithammer – Ursus Šumavský

Pokračování ze strany 24

Klostermana, jako například při lčení pohledu z jím často navštěvovaného Svatoboru. „Zvláštní pohled se naskytá za ponuré obloze. Tu hory šumavské stmí k obloze jako tmaví obři, údolí tonou v ponurém šeru, hvězdy šumavské nabývají barvy smuteční, tu a tam podají se větru roztrhnout chuchvalce černých mraků, slunce na chvíli se objeví, přechází stíny z údolí žlabů horských tam, kde slunce vrhne paprsků svůj tlum, zabělají se domky na úbočích hor a temné lesy se na okamžik zazenají. Na chvíli zavládne náda jasná, veselá v horském kraji, ale rychle zmizí, jakmile nové mraky zastrou jasnou sluneční tvář. A stará Šumava se zachmuří znovu.“

Hraniční přechod v Železné Rudě kolem roku 1920.

Informace o odpadech – „malé nádoby“

V rámci rozšiřování sítě pro konečné uživatele správa města zřídila další místa zpěného odběru. Jedná se o nádoby z ocelového plechu s povrchovou úpravou, s vnitřní srovnou krabicí (rozměr 415 x 5 x 375 x h 230 mm).

Nádoby najdete v budově MěÚ Železná Ruda, v Základní škole, v Informačním centru, u hasičů v Železné Rudě a u hasičů v Hojsové Stráži.

Do nádob je možné ukládat úsporné kompaktní

Když 7. února 1925na následky zápalu plie zemřel, zůstala po něm vdova se třemi nezaopatřenými dětmi. Jeho ostatky byly uloženy na sušickém hřbitově po boku jeho první choti – u hřbitovní zdi, odkud je otevřený výhled na jeho milovaný Svatobor. Prání tehdejšího fidele Friedla a profesorského sboru školy, že jméno profesora Viktorina Zeithammera musí zůstat zlatým písmem vepsáno do paměti ústavu, města i celého Pošumaví, by měla ožít i tato vzpomínka, byť bylo, bohužel, jeho literární dílo v novější době v brožuře Literární Sušicko, vydané okresní knihovnou Klatovy v r. 1973, neprávem zlehčeno a nedocenoeno.

*Prepsal Roman Gůla, Muzeum Šumavy Sušice, pracovník Železná Ruda
(Zpracoval Ladislav Novák – ředitel gymnázia v Sušici v letech 1966 – 1985)*

Zprávy ze Správního odboru

Informace pro občany – příspěvek

Zastupitelé města Železná Ruda opětovně schválili na posledním veřejném zasedání 22.09.2010 příspěvek 500,- Kč pro občany Železné Rudy, kteří v tomto roce dovrší 62 let a více. Příspěvek je určen na nákup léků, vitaminů apod. v lékárně U Sněžného orla, Špičácká 228. Čerpání do konce letošního roku. Poukázky (2x250,- Kč) je možno si vyzvednout na MěÚ Železná Ruda, Správní odbor. Blíží informace telefonu 724 053 791.

Poděkování

Městský úřad Železná Ruda, Správní odbor děkuje paní Skřivanové a panu Skřivanovi – restaurace Na nádraží Železná Ruda za vstřícnost a umožnění odebrání obědů pro důchodce o letních prázdninách. Stravování tak bylo zajištěno i v době, kdy byla školní jídelna uzavřena. Všichni strávanci byli nadmíru spokojeni. Děkujeme.

Blahopřejeme řijnovým jubilantům

*p. Václavu Fialovi, Špičák
p. Bohumile Hájkové,
Železná Ruda
p. Olze Marešové, Špičák*

*Všem jubilantům
přejeme pevné zdraví,
hodně radosti a štěstí
a plno optimismu do dalších let.*

Sociální komise MěÚ Železná Ruda

Ze života Šumavy: Mezi Markomany a Bóji, 9, 10 část (dokončení)

Ze života Šumavy: Mezi Markomany a Bóji, 9. část

Autor: Julius Komárek, český učitel, vědec, spisovatel

K vydání připravil: Josef Růžička, Plzeň

Julius Miloš Komárek (15. srpna 1892, Železná Ruda – 7. února 1955, Praha) vystudoval gymnázium v Klatovech a odmaturoval zde roku 1911. Pokračoval ve studiu přírodních věd na filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1919 habilitoval a od roku 1932 byl řádným profesorem zoologie a přednostou II. zoologického ústavu Karlovy univerzity. Když byl 31. října 1921 zřízen v Praze Výzkumný ústav lesnický, byl jeho vedením pověřen profesor Komárek a vedl jej až do roku 1945. Důvodem pro založení ústavu byla kalamita přemnožení bekyně mnišky. Ze své funkce jako první v střední Evropě nařídil letecké prášky proti mnišce a osomokazu (1926, 1932). Své zkušenosti a znalosti podal v 200 svých odborných publikací a časopisech, které se týkaly lesnictví, lékařství, myslivosti, ochrany přírody a rybářství. Byl jedním z iniciátorů zřízení národních parků v Tatrách a na Šumavě.

Každý šumavský Bój dědil již od předků na drsné přírodě vymámená pole, měl namahavé a pečlivě udržované louky, odkud po staletí odnášeno kamení tvořilo vysoké hraniční zidky, měl pastviny v lese a musel do tohoto rámečnat život rodiny. Tito lidé to dovedli a nikdy jsem neslyšel, že by se byl některý z nedostatku vystěhoval za moře, jak to činili Češi, žijící za podmínek neskonale lepších. S neobyčejnou pevností vůle dodržovali Bóje svéi namáhavou práci, nereptali, nenaríkali z nespokojenosti. Snad nebylo u nich zapotřebí již žádné vůle. Železný zvyk, vypěstovaný od raného mládí, byl skutečnou přirozeností. Bez krav, žita, brambor a sena zde život nebyl možný. Ale s těmito malými pomůckami žili Bóje zcela bezpečně a osidili studený horský úbočí až na 1 000 metrů vysokou, udržující se a množící se od dob stěhování národů. Dnes to již nikdo nedovede. Privykli jsme jen v dětství.

Hlavní obživou, která dodávala sílu, byl ovšem skot. Soudě podle tvaru starých železných obětí skotu, museli kdysi Bóje pěstovat ochočené potomstvo lesního tura s rohy špičaté namířeny do výše. V mé době jim však úřady již dávno vnutily plemena alpská, všelijak pomíšená skotem z českých předtůh. Tyto krávy měly nohy jako jeleni, slézaly s náklady strými úvozy, oraly a tahaly v době potřeby i drvo z lesa. Koza a ovce byly dlouho téměř nedělnými zvířaty. Staří Bóje je asi nechovali a potomci tuto averzi zdědili. Koně byli chováni jen z důvodů výdělečných, nikoliv pro

nutnou potřebu. Koňský výdělek spočíval v odvězení dlouhého dříví z lesa. Koně tahali dlouhé klády smrků a jedli z lesních stání nemožné příkrými cestami, kamením a jámami. Byla to těžká a nebezpečná dřina, v níž byli Bóje mistři.

Jednou se stalo, že na Krotivské stráni, která se přikláb zvedala nad vesničkou Todlau, vyklouzla obrovská jedlová kláda z řetězů koňského spežení. Začala se pohybovat po zmrzlém sněhu a nabývala stále větší rychlosti. Nakonec letěla jako vystřelený šíp tenkým koncem napřed, svíříc jako uhaň, a doslova probodila jednu z chalup skrz nasaz. Na štěstí to byla část, kde byl chlév, a další štěstí bylo, že proběhla kráve právě pod břichem a zastavila se. Moudré zvíře lidí bójského se podívalo opovržlivě na vražednou kládu a přežvykovalo klidně dál, zatímco její páni utekli, hvoce strachy.

Z drůbeže byla pěstována husa v nespočetných hejnech. Bóje však tohoto ptáka nepojdali. Husy byly nakupovány koncem léta českými bratry Kalivody ze Strážova dole v údolí a byly hnány v dlouhých zástupech pomocí husích psů pěšky po silnici do Bavor na prodej. Téměř všechno živé zvířectvo bylo zpeněžováno, Bóje se jim nevěřili. Jejich bílkovinnou potravou bylo mléko. Také toto byl prastarý nomádský zvyk. Krávy dojily mléko do velikých hliněných krajčů, které visely v zásobě kvůli dezinfekci na plotech nad hnojštěmi. Celé léto se sávalo nespotřebované mléko do sudu v předstíni a zde se ponechávalo volně činnosti bakterií, kvasinek a plísní, ačkoliv se o penicilin nic nevědělo. Nakonec byla mléčná tekutina v sudu porostlá tlustým skraloupem plísní, zeleným a odporným. To nevadilo. Navečer v zimě selka odstrčila skraloup a nabrala dřevěnou sběračkou do hrnce sedlunu ze dna. Dala vařit a nakrájela do ní hrnce brambor. Když byly moučné brambory rozvařeny, zasedla celá rodina kolem společné misky a jedla s neumdlévající chutí, až nic nezbylo. Všichni byli přitom zdraví, o duchaplnost neměl nikdo čas se zajímat.

Ze života Šumavy: Mezi Markomany a Bóji, 10. část (dokončení)

Autor: Julius Komárek, český učitel, vědec, spisovatel

K vydání připravil: Josef Růžička, Plzeň

Jediným nádherným pokrmem byl bójský chléb. Byl černý vláčný a voněl fenykem. Závadil jsem jej dřevářům, když jej vybalili ze špinavého šátku. Příjemně zapáchalo též další národní jídlo doby zimní, to jest nakládané zeli.

Varielo se skoro ob den. Bylo doplátkem brambor. Kromě těchto potravin vydobytych vlastní rukou vykořisťovali Bóje intenzivně své rodné lesy. V létě byly sušeny celé pytle hřebů, protože ušlechtilá houba rostla na tomto území v nemožném množství. Zvlášť na podzim rostly hříby, nazývané v bójské řeči "glocher", v celých různých na lesních lukách a pod starými smrky. Pytle sušených glichů byly nošeny do městeček, kde je kupoval pan Bloch nebo pan Glauber a vedl s nimi výnosný obchod do celého světa. Ženy a děti se vrhaly na lány borůvek, malin a brusinek a nůše těchto plodů odnášely rovněž ku zpeněžení.

Jedna věc byla po stránce psychologické podivná. Bóje nebyli lovci. Pozorovat a znát život a spády lesní zvířete, nadání to, které je dáno jako speciální talent lesním národům, Bóje neměli. Nebylo vůbec dáno do vinku jejich povahových vlastností. Bylo to zvláštní a přesvědčovalo mne to znovu, že nemám před sebou žádný starý kmen germánský, neboť všichni Germáni všech dob se již rodili jako vášniví lovci a slovo Waldmann bylo skoro posvátné. Bóje však nevěděli o lesní zvířeti zcela nic a také je to nezajímalo. Ani ptáctví, které bylo zvířetím vášní Bavorů, se od nich nenaucili. Bój byl v otázce lovu vrozený antilope.

Sociální úroveň byla u Bójů vesměs stejná. Nebylo žádných společenských neb třídních rozdílů, nebyli tu zemanové, vesniční boháči ani zlí kulakové. I ten, kdo mělo nějaký hektar luk či pastvin víc, nebo držel větší množství skotu, než jinak, než jak jsme pospali. Totéž ústřední hnojště, dvůr s krávnici, plesnivě mléko, tytéž dřeváky, smrkání na dálku, obtíže s myšlením, nezájem o denní tisk, to vše bylo naprosto stejné. Byla to svým způsobem dokonale beztržní společnost, o jakou se dosud mámé snažím. Nebylo proto stavovských hádek, nebylo závisí.

Lidé žili v sociálním klidu, uctívající a uznávající světovou vrchnost a důležitosti farářů při svátostech křtu. Nespokojenosti a hrdelní mručení provázelo jenom nutnost poslat děti do školy. Bóje soukromě považovali školní vyučování za zbytečné a pro život nepotřebný balast. Pokud vím, nikdy žádný z Bójů nezatočil po tom, aby se stal učelem, žádný nechtěl opustit svůj drsný život rolníka, pastevce a dřevorubce a změnit jej snad za kariéru písaře, učitele nebo rotnístra. Stačilo, když uměl trochu číst a psát, a když četl v bibli, musel slabikovat. Světem těchto lidí byla klidná lesní samota, nikoliv ruch společných bydlišť, hromadných schůzek neb řečnických výlevů. Můžeme stručně říci, že Bóje byli živočišně lesní, plaší, snažící se žít izolovaně.

Ano, tační vzácní lidé byli moji zlatí Bóje, mezi nimiž jsem před půl stoletím prožíval svoje mládí. Byli vzorem mirumilovnosti, pra-

Pokračování na straně 27

Bavorský les a Šumava na internetových stránkách

V posledních letech se objevila na pultech českých knihkupectví řada zajímavých knižních publikací, které zachycují obrazy krásu šumavské přírody. Mezi ně patří letos vydaná dvojazyčná kniha železnorudského fotografa Václava Chabry Šumava – Bavorský les, život – lidé – sousedé. Publikace s tímto názvem patří určitě do skupiny knih, které lze hodnotit jako velmi zdařilé. Krásnou přírodou české i německé části Šumavy prezentuje obrazy rovněž řada současných českých i německých internetových webů od amatérské

úrovně snímků až k těm, které snesou nejpřísnější odbornou kritiku.

K zajímavým webům uvedeného žánru náleží webová stránka www.waldberge.de. Jejím autorem a vlastníkem je amatérský fotograf, nadšený obdivovatel přírody a turistický průvodce Claus Wietek (1962).

Tento skromný muž žije v příhraničním bavorském městečku Waldmünchen-Geigant. Jako turista a fotoamatér má vedle Bavarského lesa a Šumavy také přirozeně velmi blízko i k regionu

Českého lesa. K místům častých vycházek Claus Wieteka patří Čerchov (1042 m) s blízkým okolím, ale také místní vrch Zwirzenzel (701 m).

Claus Wietek se také podílí svými fotografiemi na propagaci projektu s názvem Panorama alpská, všelijak pomíšená skotem z českých předtůh. Tyto krávy měly nohy jako jeleni, slézaly s náklady strými úvozy, oraly a tahaly v době potřeby i drvo z lesa. Koza a ovce byly dlouho téměř nedělnými zvířaty. Staří Bóje je asi nechovali a potomci tuto averzi zdědili. Koně byli chováni jen z důvodů výdělečných, nikoliv pro

Pokračování na straně 27

Ze života Šumavy: Mezi Markomany a Bóji, 9, 10 část (dokončení)

Pokračování ze strany 26

cvovitosti a lásky k rodné půdě, k starému Bojohému, kde byli kdysi sami páni, nyní však nepoznání psanci, trpění a ukrytí v líných pohraničních hor, obdělávající půdu, kterou nikdo nechtěl a kterou ani dnes nikdo si nezdá. Ale i na nich utkvěla zlá markomanská kletba. Vyplnila se na nich po dvou tisících letech. Došlo na slova římského historika, že odeslali, aniž kdo věděl kam. Nedověděli bojovat nikdy sami za sebe a přenechávali tuto zlou nepřítelovost jiným. Přisluhovali svým vládcům a pánům, až se svět přestal o ně zajímat. Není žádné spravedlnosti v přírodním boji o existenci.

Na vrcholech šumavských hor, jež nastoupily dědictví Hercynského hvozdu, nenajdete již

tiché pracovitě Bóje. Přesto však se nevzdávají naděje, že malé zbytky se jich tu zachovaly na místech, kam dnes nikdo nepřijde. Snad ještě žijí jako přírodní památka, jako zoologické relikty. Proto činím návrh, aby byli prohlášeni za vymírající památku na staré Bojohémum a byli dáni na starost oddělení pro ochranu přírody u ministerstva školství. Chráníme-li kandik, divoké husy neb hnězdité kormorány, ochraňme také Bóje. Necht' jsou na hranicích jejich nepřístupných bydlíšť upevněny výstražné tabule s tímto nápisem:

Porušování čistokrevnosti Bójů, zakládání rekreačních středisek a vysílání kulturních buditelů je na tomto území, co nejpřísněji zakázáno
Za ministra školství
podpis nečitelný

Bavorský les a Šumava na internetových stránkách

Pokračování ze strany 25

(1 079 m) byla v provozu ještě do roku 2004 vojenských radarův zařízení NATO.

Jeho zajímavé letecké obrázky dříve provozovaných vojenských zařízení najdete na: <http://panorama-resort.org>, záložka Impressionen.

Prezentované obrázky vznikaly řadu let při jeho častých toukách přírodou s oblíbenými pravými zrcadlovkami, Canon EOS 400D a Canon G11, s rozlišením 10 Mpx. Letecké snímky zhotovili při letu jako pasažér na ultralightu.

V poslední době Claus Wietek zprovoznil na svých webových stránkách Osser Bilderbuch. Jedná se o zřetelnou prezentaci vybraných podstat digitálních obrázků dokumentující jeho nejoblíbenější horu, Ostří. Druhou, neméně pěknou prezentací 45 obrázků, je Cerchov Bilderbuch.

Josef Růžička, Pteň

Ze školy i za školou

Školní zájezd: „10 nej z Londýna a Paříže“

11. září v 18 hodin sedm žáků z naší školy vyrazilo vstříc Paříži a Londýnu. Po noci strávené v autobuse jsme se kolem sedmé hodiny ranní probudili v Paříži. Jen co jsme vystoupili, otevřel se nám krásný pohled na Eiffelovu věž. Vzápětí jsme ji navštívili a věřte nám, že pohledu na město ze třetího patra se jen tak něco nevyrovná. Napoleonův Vítězný oblouk, řeka Seina, palác Louvre, kde se snoubí historie s moderní architekturou, chrám Notre Dame, průmyslová čtvrt' La Defense – vše jako na dlani. Některé z památek jsme navštívili a na závěr našeho jarního parádního jsme se projeli lodí po Seině a rozloučili se s Paříží.

Večer jsme přespali v hotelu Formule 1 nedaleko Calais, kde jsme se hned ráno nalodili na trajekt do Doveru. Počasí nám přálo, takže jsme celou plavbu mohli strávit na palubě a ke konci plavby jsme mohli obdivovat křídlové bílé útesy pobřeží Anglie. Když jsme se vylodili na anglickém pobřeží, zastavili jsme se na minutku na pláži, abychom nasáli přímořskou atmosféru a sebrali si na památku kámen.

Naše cesta pokračovala do hradu Hever, sídla Anny Boleynové, 2. manželky Jindřicha VIII. V našem měřítku se jednalo spíš o hradek, ale absolvovali jsme zde velmi zajímavou prohlídku interiéru hradu, (mimo jiné jsme se seznámili se všemi manželkami Jindřicha VIII.), přiklých zahrad a hlavně bludišť.

Další zastávkou bylo místo přímo mystické - Stonehenge. Zde jsme se přenesli o pět tisíc let zpět, do světa plného záhad a tajemství.

A už sedíme zase v autobuse a těšíme se do hostitelských rodin! Paní průvodkyně nás poúčila, jak se máme chovat, že nemáme mlčet, ale musíme konverzovat za každou cenu. Také jsme dostali přehled konverzačních témat, kdyby nám vlastní došla. Bohužel náš příjezd do rodin se trochu opozdil, protože se nám rozbil na dálnici autobus. Naštěstí se našim řidičům

vše podařilo opravit a nebezpečí, že budeme spát za svodidly pominulo. Do rodin jsme dorazili pozdě a unavení. Tak hurá do postýlek!

Úterý bylo zasvěceno návštěvě univerzitního města Oxford, kde jsme shlédli tolik kolejí, že už si ani nepamätujeme jejich jména. Bohužel tu nejzajímavější, kde se pravděpodobně natáčí Harry Potter, jsme kvůli rekonstrukci neviděli. Snad příště!

Poslední dva dny už patřily výhradně Londýnu. Přepřavovali jsme se londýnským metrem. Nejdříve jsme z toho byli trochu vyjukaní, ale za chvíli už jsme cestovali jako oštrilí matadoři. Nikde jsme nikoho neztražili.

Naše putování jsme zahájili v Muzeu voskových figurín Madame Tussaud. Figuríny byli jako živé, a tak jsme se mohli vyfotit s takovými hvězdami jako Johnny Depp, Julia Roberts, dělat sekretářku Baracku Obamovi nebo si potřást rukou s Albertem Einsteinem. Dokonce jsme se mohli na chvíli stát členem královské rodiny. Úplnou novinkou bylo 4D kino, kde jste kromě 3D brýlí zažili skutečnou sprchu, vítr nebo i útok broků z vesmíru. Uáááááááá!

Pozvolna jsme procházeli Londýnem přes Leicester Square s chodníkem slávy, Čínskou čtvrt', Trafalgarské náměstí se sochou admirála Nelsona a Picadilly Square, kde vystupují pouliční umělci, až jsme dorazili k Londýnskému oku. Na kole vysokém 135 m je umístěno 32 plně klimatizovaných kabin, jedna pro více než 20 osob. Jedna otočka trvá cca 35 minut a po celou dobu se člověk může kochat výhledem na celý Londýn, především na budovy parlamentu a Big Ben.

Druhý londýnský den byl zasvěcen především Toweru, pevnosti a hlavně obávanému vězení Jehoji Veličenstva. Dnes jsou zde hlavní atrakcí korunovační klenoty anglických králů

Pokračování na straně 28

Návštěva na Moninci

Jako dlouholetý provozovatel lyžařského areálu velmi pečlivě sleduji, jak to dělají jinde. Nikdy není na škodu se něco přiučit, nebo se naopak utvrdit v tom, že svou práci děláte dobře.

V posledních sezónách mě zaujaly zprávy o převratných změnách na Moninci. Monínek se vlastně mezi horské lyžařské areály dříve ani nepočítal, lež ve středních Čechách a lyžovat se dalo jenom na louce pod chatou. A najednou tam vyrostla regulérní čtyřsedačková lanovka, kilometrová sjezdovka s umělým zasnežováním a nočním osvětlením, samoobslužná restaurace a ubytovací kapacity ve skiapartmánech. Nedalo mi a nakonec jsem se na Monínek zajel sám podívat. Pan Krejčí, který tamější areál řídí, mě srdečně přivítal a velmi otevřeně si o historii Monínce se mnou povídal.

Plány na rozšíření a modernizaci areálu rodina Krejčích chystala už několik let. Bylo ale čím dál jasnější, že bez dotací a bez silného investora nelze takový projekt finančně utáhnout. Šťastná náhoda pak v pravý čas přivedla na Monínek majitele pražské stavební firmy Trigema, kterého vize Krejčích natolik zaujaly, že se rozhodl do projektu vstoupit. Realizace projektu samozřejmě nebyla snadná, tak to trvalo několik let, ale nakonec se s pomocí úvěru a evropské dotace podařilo areál v hodnotě kolem 190 milionů korun vybudovat. Nyní má za sebou dvě úspěšné zimní sezóny, v nichž na Monínek přijely statisíce lyžařů. Navíc se stále rozšiřuje nabídka letních aktivit – travní lyžování, tubing, horské koloběžky, cyklotrasy, lanové centrum, trampoliny, po sjezdovce se prohánějí bikeri. Odjžděl jsem z Monínce s hlavou plnou informací a poznatků a neodbytně mě pronásledovala myšlenka: když to šlo ve středověké pahorkatině, proč by se něco podobného nedalo uskutečnit i u nás v Železném Rudě, kde jsou podstatně lepší sňhové podmínky, širší zázemí i podstatně větší lyžařská tradice?

Václav Topol, Železná Ruda

Redakce Železnorudského zpravodaje uvítá připomínky čtenářů, co bychom v našich lyžařských areálech mohli ještě zlepšit. Může být Monínek pro nás dobrou inspirací?

Ze školy i za školou

Školní zájezd: „10 nej z Londýna a Paříže“

Pokračování ze strany 27

a královen. Také se na nás usmálo štěstí a viděli jsme, jak se zvedá proslulý Tower Bridge. Na závěr našeho putování jsme odjeli lodí do Greenwich a vystoupali krásným parkem až k observatoři, na jejímž nádvorí se nachází nultý poledník.

Ve čtvrtek večer jsme naposledy zamávali Londýnu, z trajektu anglickému pobřeží a ani jsme se nenadali a byli jsme zpátky doma v Železném Rudě.

Žáci 7.a 9. třídy

P.S. Ráda bych touto cestou poděkovala především paní učitelce Haně Švarcové ze ZŠ ve Školní ulici v Nýrsku, že si na nás vzpomněla a pozvala naši školu na zahraniční zájezd. Vzhledem k malému počtu dětí na naší škole bychom takový zájezd bohužel sami nebyli schopni uskutečnit. Těší mě, že kromě možnosti navštívit zajímavá místa a zdokonalit se v jazyce, jsme získali také nové přátele.

Dále bych chtěla pochválit všechny účastníky zájezdu z naší školy. Myslím, že našemu malému městečku svým chováním dělali pouze čest. Děkuji

Lucie Kulháňková, učitelka ZŠ

Uspořádali jsme malou anketu, abychom motivovali žáky pro případ, že by se zájezd někdy opakoval, o což se určitě budeme snažit.

1. Co se vám na zájezdě nejvíce líbilo?

Veronika Podrácká: Nejvíce se mi líbila návštěva univerzitního města Oxford a Muzea voskových figurín v Londýně

Tomáš Najman: všechno

Franta Zelenka: Na zájezdu se mi líbila Paříž a Eiffelova věž

Míša Abrahámová: Muzeum voskových figurín
Tereza Vybíralová: Muzeum voskových figurín

Julie Halabrníková: Muzeum voskových figurín

2. Kam byste se chtěli určitě vrátit?

V.P.: Do Anglie celkově, moc se mi tam líbilo

T.N.: Do Paříže i do Londýna

F.Z.: Do Paříže

M.A.: Do Oxfordu

T.V.: Do rodin

J.H.: Do Oxfordu

3. Líbí se vám pobyt v rodinách a proč?

V.P.: Pobyt v rodině se mi líbil, ale uvítala bych, kdyby se s námi paní více bavila, jinak jsem byla spokojená

T.N.: Ano líbil, byli příjemní, milí...

F.Z.: Pobyt v rodině se mi velice líbil, protože rodina byla přátelská

M.A.: Ano, protože rodina byla skvělá :-)

T.V.: Ano líbil

J.H.: Ano, líbil, byli na nás hodní, akorát si s námi moc nepovídali.

4. Co zajímavého jste v Anglii ochutnali?

V.P.: Fish and chips a moc mi to chutnalo

T.N.: pravý anglický sandwich

F.Z.: pravou anglickou snídani

M.A.: čaj s mlékem

T.V.: čaj s mlékem

J.H.: takový zvláštní

párek s bramborovou

kaší a vařenou zeleninou

5. Doporučili byste podobný zájezd svým kamarádům a proč?

V.P.: Ano, poznají

novou zemi, procvičí

si cizí jazyk a poznají

nové lidi a přátele

T.N.: Ano, je to nezapomenutelný zážitek

F.Z.: Určitě bych to doporučil, protože je to velmi zajímavé a navíc si procvičíte cizí jazyk

M.A.: Ano, Anglie je velice zajímavá země

T.V.: Ano, bylo to moc pěkné

J.H.: Ano, protože by viděli mnoho zajímavých staveb a památek

6. Jakým způsobem jste se v Anglii domlouvali?

V.P.: Mluvila jsem anglicky, rozuměla jsem skoro všemu a s mluvením jsem problémy neměla.

T.N.: Anglicky - dle možností, jinak rukama nohama

F.Z.: Hlavně anglicky a někdy taky rukama nohama

M.A.: Anglicky

T.V.: Rukama nohama

J.H.: Rukama nohama

7. Motivoval vás tento pobyt k intenzivnějšímu studiu jazyka?

Všichni shodně odpověděli, že ano.

Železnorudský zpravodaj. Vydává město Železná Ruda, Klostermannovo nám. 295, 340 04 Železná Ruda. Registrováno Min. kultury pod číslem MK ČR 11849. Elektronická verze: www.sumavanet/zeleznaruda/zpravodaj. Redakční rada: Radovan Holub, Věra Drahorádová, fotografie Václav Chabř; záchranný systém: Michal Jand'ura, Filip Brož, příjem inzercí: Věra Drahorádová; e-mail: ve.dra@seznam.cz. Náklad 1400 výtisků. Uzávěrka: 5. každého měsíce. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.